

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

לפני כבוד השופט רונן אילן

התובעים:

1. וולטר צבי סוריאנו
 2. אילן בומבך
- כולם ע"י עו"ד אילן בומבך ויריב רונן

נגד

הנתבעים:

1. העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית
 2. שוקי טאוסגי
 3. אורן פרסיקו
- כולם ע"י עו"ד אלעד מן

פסק דין

לפני תביעה לפיצויים בטענה להוצאת לשון הרע וכנגדה הטענה שזו "תביעת השתקה". בין התובע 1 לבין העיתונאי רביב דרוקר, מתבררת תביעה קודמת בטענה להוצאת לשון הרע. אותה תביעה מתבססת, בעיקרה, על אמירת דרוקר שלפיה התובע 1 חשוד בעיני משטרת ישראל כמי שעומד מאחורי ביצוע מעקבים אחר חוקרים במשטרה בקשר עם חקירות ראש הממשלה, בנימין נתניהו. בירור תביעה זו החל ביום 19.2.18 וכתב ההגנה הוגש ביום 18.4.19. בעקבות הגשת כתב ההגנה, פרסמו הנתבעים שתי כתבות העוסקות בתביעה הקודמת ובאלו פרטים מתוך כתב ההגנה. פרטים הכוללים התייחסות גם לעסקיו של התובע 1. התובע 1 התרעם על אותן כתבות שפרסמו הנתבעים וטען שאלו בסך הכל מהוות במה למחזור טענותיו של מר דרוקר ולא שיקוף הוגן של המחלוקת. עוד טען התובע 1 כי מעבר להדהוד טענותיו של מר דרוקר, הוסיפו הנתבעים מיני פרטים ועובדות שכלל לא נכללו בכתב ההגנה. טענות אודות מעורבות התובע 1 בעסקאות נשק, במתן שירותי חקירות הכוללים פריצות למחשב, ואף קשרים עם לקוחות בעלי מוניטין מפוקפק ("אוליגרכים"). התובע 1 פנה לנתבעים בדרישה לעריכת שינויים בכתבות שפרסמו, ברם אותם שינויים שניאותו הנתבעים לבצע לא הפיסו את דעתו וכך הוגשה תביעה זו. התובע 2 הינו פרקליטו של התובע 1. בעקבות הגשת התביעה, התנהל עימות בתכנית רדיו בין התובע 2 לנתבע 2, ובמהלכו הטיח הנתבע 2 בתובע 2 את הטענה שדבריו הינם "אוסף של שקרים". הנתבעים חזרו על טענה זו למחרת היום, בכתבה שפרסמו. נוכח דברים אלו תוקן כתב התביעה, כך שיכלול גם תביעה אישית של תובע 2 וביחס לפרסומים שנעשו לאחר הגשת התביעה, לדברים שנאמרו בעימות ובפרסום שבעקבותיו. טוענים לפיכך התובעים כי הנתבעים בצעו כלפיהם עוולה של הוצאת לשון הרע במספר פרסומים, שבגינה הם עותרים לפיצוי בסך של 420,000 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

לצד המחלוקת הבסיסית בתביעה בטענה להוצאת לשון הרע, המחלוקת אם בכלל יש בפרסומים כדי להוות "לשון הרע" באמות המידה הקבועות בפסיקה, עומדת לבירור מחלוקת באשר לתחולת הגנת "פרסום מותר" על הפרסומים שבבסיס התביעה.

לשיטת התובעים, אין תחולה להגנה זו שכן הפרסומים כללו פרטים שלא פורסמו קודם לכן בתביעה שמתבררת מול מר דרוקר, וכאשר הפרסומים כללו פרטי מידע שלא רלוונטיים למחלוקת בתביעה הקודמת וחלקם בכלל הושג מתוך פגיעה בפרטיות. לשיטת הנתבעים, יש ויש תחולה להגנת "פרסום מותר", באשר הקפידו שהמידע שהובא יהיה "נכון והוגן". ככל שימצא שהנתבעים בצעו פרסום שיש בו לשון הרע איפוא, תידרש בחינת תחולתן של ההגנות הקבועות בחוק, ובראשן שאלת תחולתה של הגנת "פרסום מותר".

וברקע מחלוקות אלו, מחלוקות שגרתיות בתביעה בטענה להוצאת לשון הרע, מרחפת שאלת תכליתת האמתית של תובענה זו. אם את העמידה על זכותו לשם טוב מבקש התובע 1, או שמא את הפסקת העיסוק התקשורתי בו ובעיסוקיו הוא מבקש. אם תביעה זו נועדה להשית חבות בפיצוי על הוצאת לשון הרע ותו לא, כגרסת התובעים, או שמא הינה "תביעת השתקה", כטענת הנתבעים.

העובדות

1. התובע 1, וולטר סוריאנו ("סוריאנו") הינו אזרח ישראל, איש עסקים, המתגורר בלונדון, בריטניה. סוריאנו (לפי פרסומים על אודותיו) עוסק במגוון עיסוקים ובאלו נדל"ן, ייעוץ אבטחה וניהול משברים.

התובע 2, עו"ד אילן בומבך ("בומבך") הינו עורך דין פעיל, העוסק במגוון תחומי המשפט. הנתבעת 1, העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ("העין השביעית"), הינה עמותה רשומה המפעילה אתר אינטרנט ("האתר") המשמש במה לפרסום תחקירים ודעות של עיתונאים וחוקרי תקשורת.

הנתבע 2, שוקי טאוביג ("טאוביג"), הינו עיתונאי והעורך הראשי של העין השביעית. הנתבע 3, אורן פרסיקו ("פרסיקו") הינו עיתונאי וכתב, המועסק ומפרסם כתבות באתר העין השביעית.

2. ביום 7.2.18 שודרה כתבה במסגרת התכנית "עובדה" ("הכתבה"), ובמסגרתה ראינה העיתונאית, גבי אילנה דיין, את מפכ"ל המשטרה דאז, רב ניצב רוני אלשיך ("המפכ"ל"). גבי דיין הציגה למפכ"ל סדרה של שאלות בקשר עם החקירות שהתנהלו אותה עת לבירור חשדות כלפי ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו ("רה"מ").

המפכ"ל, במענה לשאלות, טען כי אלמונים שאת שמם לא ציין, "גורמים רבי כוח" לשיטתו, אוספים חומר על קצינים בכירים המעורבים בחקירות רה"מ ומתוך כוונה לעשות שימוש במידע הנאסף כדי לפגוע בחוקרים.

דברים אלו של המפכ"ל בכתבה עוררו סערה ציבורית. אמצעי התקשורת עסקו בשאלת משמעות הדברים ואף בשאלת זהותו של אותו אלמוני, זה ששמו לא הוזכר בכתבה אך זהותו "ידועה למשטרה", ואשר בו חושדת המשטרה כמי שעומד מאחורי פעולות המעקב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

3. ביום 11.2.2018, שודרה בגלי צה"ל תכנית הרדיו "עושים צהריים". במסגרת אותה תכנית רדיו, בשעה 13:20 לערך, שודר ראיון שערכה מגישת התכנית, גבי יעל דן, עם העיתונאי רביב דרוקר ("דרוקר") ובמהלכו בקשה לברר עם דרוקר פרטים ביחס לאותם דברים שאמר המפכ"ל בכתבה ביחס לחקירות בתיקי רה"מ. הריאיון נמשך מספר דקות ובמהלכו נשאל דרוקר אם סוריאנו הוא אותו אדם בו חושדת המשטרה כמי שמעורב בפרשה אליה התייחס המפכ"ל, כלומר: כמי שאליו התכוון המפכ"ל באמירתו לקיום גורמים האוספים מידע אחר חוקרי המשטרה. תשובתו של דרוקר לשאלה זו הייתה בחיוב. דרוקר אישר את ההנחה שהציעה לו יעל דן, כי המפכ"ל התכוון בדבריו לסוריאנו. בהמשך הריאיון מתח דרוקר ביקורת על המשטרה ועל המפכ"ל, הטיל ספק באפשרות שיש ראיות המבססות חשד שכזה והתייחס גם לעניינים נוספים.
4. ביום 19.2.18 הגיש סוריאנו תביעה נגד דרוקר (ת.א. 43260-02-18; להלן: "התביעה הראשונה"). סוריאנו מיקד את טענותיו בתביעה הראשונה בדברים שאמר דרוקר בריאיון בכלל, ובאלו במסגרתם טען דרוקר שסוריאנו הוא אותו גורם בו חושדת המשטרה שעומד מאחורי ביצוע מעקבים אחרי החוקרים. סוריאנו טען שבדברים שאמר דרוקר יש משום הוצאת לשון הרע כלפיו ועתר לחיוב דרוקר בפיצוי בסך של 500,000 ₪.
5. הגשת כתב ההגנה בתביעה הראשונה התעכבה, בעיקר בשל הליך גישור שקיימו הצדדים, וכתב ההגנה הוגש רק ביום 18.4.19. בכתב ההגנה, כפר דרוקר בטענות המועלות כנגדו וטען שאין בסיס לתביעה. בין היתר, טען דרוקר כי בדברים שאמר בריאיון אין כלל לשון הרע, כי ככל שיש בהם לשון הרע עומדות לו טענות הגנה (אמת בפרסום והגנת תום הלב) ושכלל מדובר בתביעת השתקה. כתב ההגנה שהוגש מטעמו של דרוקר כולל גם טענות המיועדות להציג ולתאר את סוריאנו. את עסקיו וקשריו האישיים עם רה"מ, ומסמכים שמיועדים לתמוך בטענות אלו.
6. ביום 23.4.19, פורסמה באתר כתבה אשר כותרתה "כתב הגנה חושף פרטים על קשריו של וולטר סוריאנו לנתניהו" (להלן: "הפרסום הראשון"). את הכתבה פרסם פרסיקו באתר. הכותרת, וכותרת המשנה, של הפרסום הראשון נוסחו כך:
- כתב הגנה חושף פרטים על קשריו של וולטר סוריאנו לנתניהו**
רביב דרוקר משיב לתביעה אישית בסך חצי מיליון שקל של איש העסקים:
תביעת השתקה עם מסר ברור – מי שיחשוף מידע יקבל תביעה. דרוקר הציג את סוריאנו כקרובן של הדלפה לא אמינה, אך התביעה טוענת כי עצם פרסום השם בהקשר לטענת הריגול אחרי קציני המשטרה עורר "מחול שדים תקשורתי".
 כתבה זו, הפרסום הראשון, עוסקת בעיקרה בסקירת טענותיו של דרוקר כפי שהובאו בכתב ההגנה שהוגש מטעמו מפני התביעה הראשונה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

7. מיד בעקבות הפרסום הראשון, פנה סוריאנו (באמצעות פרקליטו – בומבד) לנתבעים במכתב התראה.

במכתב ההתראה, התייחסות לכותרת משנה נוספת אשר הופיעה באותיות מודגשות בהמשך הכתבה ואשר נוסחה כך:

"דרוקר חושף בכתב ההגנה פרטים על פניות של סוריאנו לנתניהו על רקע עסקאות נשק,

סידורים לשרה נתניהו והלנת שכר לחברה שאבטחה אירוע משפחתי"

לפי הנטען במכתב ההתראה, האמירה מתוך ציטוט זה - "פניות של סוריאנו לנתניהו על רקע עסקאות נשק" - מהווה "פרסום שקרי ופוגעני" שהוא הוצאת לשון הרע. עוד נטען במכתב ההתראה כי לא תעמוד לנתבעים ההגנה הנתונה למי שמצטט כתבי טענות, שכן אמירה זו כלל איננה חלק מכתב ההגנה.

8. למחרת, 24.4.19, העביר בומבד לנתבעים מכתב התראה נוסף.

במכתב הנוסף נטען כי נעשה בכתבה שינוי קל של כותרת המשנה עליה הלין סוריאנו, כך שזו נוסחה כך: **"דרוקר חושף בכתב ההגנה פרטים על סוריאנו ונתניהו על רקע עסקאות נשק"**.

שינוי זה לא סיפק את סוריאנו ובמכתב הנוסף נטען שאין בכתב ההגנה אזכור לביטוי "נשק" או "עסקת נשק", ושעל הנתבעים להסיר לחלוטין את הביטויים הללו מכותרת המשנה.

9. למחרת היום, ביום 24.4.19, הובאה באתר כתבה נוספת בקשר עם סוריאנו (להלן: **"הפרסום השני"**) וכותרתה:

דרוקר משיב לסוריאנו: האקינג בשירות אוליגרכים והשותפות עם עו"ד יצחק מולכו

נוני חיפש אותך, אבי פחימה מודיע שהכל בסדר

כתב ההגנה בתביעת הדיבה של וולטר סוריאנו נגד רביב דרוקר חושף פרטים על סביבתו

של נתניהו בזמן שהיה יו"ר אופוזיציה ועסק בהקמת "ישראל היום". עוד בכתב ההגנה:

פריצה למחשבים בשירות בעלי הון והקשרים העסקיים עם עו"ד יצחק מולכו.

בחלקו הראשון של הפרסום השני, מובאות נוספות מתוך כתב ההגנה אשר הוגש מטעם דרוקר בגין התביעה הראשונה, ובפרט כאלו המתייחסות למסמך אשר צורף כנספח 1 לכתב ההגנה, ואשר הוכתר בכותרת **"העתק מרשימת טלפונים בלשכת נתניהו"**.

בחלקו השני של הפרסום השני, טענות נוספות ביחס לעסקיו של סוריאנו בכלל וקשריו עם עו"ד יצחק מולכו בפרט. אף אלו, לפי הנטען בפרסום השני, מתוך כתב ההגנה.

10. מיד בעקבות הפרסום השני, שב סוריאנו ופנה לנתבעים, ושוב - בטענה להוצאת לשון הרע שבצעו כלפיו.

טענות סוריאנו ביחס לפרסום השני, מתמקדות באמירות המייחסות לחברה שבבעלותו פעולות מתוחכמות של מעקב, איסוף מידע והשגת נתונים, ובשירות לקוחות שונים. סוריאנו הלין על השימוש בביטוי "האקינג" ואף על השימוש בביטוי "אוליגרכים" וטען שאלו מציגים אותו באור שלילי ומהווים הוצאת לשון הרע כלפיו.

עוד הלין סוריאנו על כך שבפרסום השני מוזכרים שני שמות של מי שכביכול היו לקוחותיו, אף ששם לא נזכר בכתב ההגנה שהגיש דרוקר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

11. לאחר קבלת פניית סוריאנו תוקן הפרסום השני, הוסרה הכותרת "דרוקר משיב לסוריאנו: האקינג בשירות אוליגרכים והשותפות עם עו"ד יצחק מולכו", והוסרו ממנו מספר ביטויים, אך סוריאנו עמד על טענתו לביצוע עוולת הוצאת לשון הרע כלפיו. חילופי מכתבים בין סוריאנו לנתבעים לא הביאו להסכמה וביום 15.5.19 הוגשה התביעה בתיק זה, כאשר סוריאנו לבדו הוא התובע. התביעה הוגשה נגד הנתבעים וגם נגד דרוקר.
12. בו ביום בו הוגשה תביעה זו, פרסמו הנתבעים באתר כתבה נוספת אשר כותרתה "סיקורנו תביעת השתקה - ונתבענו" (להלן: "הפרסום השלישי"). גם על פרסום זה התרעם סוריאנו. לטענתו, סיקור התביעה בפרסום השלישי נעשה בצורה לא מאוזנת, מגמתית, ובאמירות שאינן אמת. אמירות שכולן שיקוף עמדת הנתבעים בלבד, בלי כל ניסיון לייצוג הוגן של עמדתו.
13. הגשת תביעה זו זכתה לכיסוי בתקשורת, וביום 19.5.19 התנהל בתכנית הרדיו של העיתונאי אראל סגל עימות בין בומבך וטאוסיג (להלן: "העימות"). במהלך העימות, לאחר דברים שאמר בומבך, טען טאוסיג כי הדברים שאמר בומבך מהווים "אוסף של שקרים". בהמשך, בכתבה מיום 20.5.19 (להלן: "הפרסום הרביעי") התייחסו הנתבעים באתר לעימות וטענו כי בומבך לא אמר את האמת בכל הקשור לתביעה זו.
14. ביום 26.5.19 הגיש סוריאנו בקשה לתיקון כתב התביעה, על דרך של צירוף בומבך כתובע נוסף, צירוף הפרסום השלישי והרביעי וחילופי הדברים בעימות כמבססים עילת תביעה עצמאית בטענה להוצאת לשון הרע, והגדלת סכום התביעה. ביום 27.5.19 ניתן היתר לתיקון כתב התביעה וביום 4.6.19 הוגש כתב התביעה המתוקן.
- ההליך ותמצית טענות הצדדים**
15. כתב התביעה המתוקן הוגש נגד הנתבעים ואף נגד דרוקר. בהחלטה שהתקבלה ביום 6.7.20 נקבע שכתב התביעה המתוקן איננו מגלה עילה כלפי דרוקר. לתובעים ניתנה האפשרות לעתור לתיקון כתב התביעה כך שיגלה עילת תביעה כלפי דרוקר, ובהחלטה נוספת מיום 18.8.20 נקבע שהתובעים לא הציגו כזו עילה והתביעה נגד דרוקר – נמחקה.
- כתב התביעה המתוקן כולל שלל רב מאד של טענות שמתייחסות לדרוקר, ולאחר שהתביעה נגד דרוקר נמחקה, אין לאלו עוד נפקות.
- כך נותרה לבירור התביעה המתייחסת לנתבעים ואף תיאור תמצית הטענות ייעשה ביחס למחלוקות שבין התובעים לנתבעים כפי שהובאו בכתבי הטענות.
16. חלקו הראשון של כתב התביעה עוסק בטענות סוריאנו. לטענת סוריאנו, בכל 3 הפרסומים נשוא התביעה (הפרסום הראשון, הפרסום השני והפרסום השלישי) נעשתה כלפיו עוולה של הוצאת לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

ביחס לפרסום הראשון, מפנה סוריאנו לאותם חלקים שבהם מובא מידע על אודות פעילותו, עסקיו השונים וקשריו עם רה"מ. לפי גרסת סוריאנו, מידע זה אומנם הובא מתוך כתב ההגנה שהגיש דרוקר במסגרת התביעה הראשונה (סעיפים 18-29 בכתב ההגנה של דרוקר), אולם נכללו בו טענות שלא נכללו בכתב ההגנה, נכללו בו בפרטי מידע שלא רלוונטיים למחלוקות נשוא התביעה הראשונה ואפשר שהושגו מתוך פגיעה בפרטיות. ומשכך, ממשיך סוריאנו, בחירת הנתבעים לצטט מסעיפים אלו מהווה מצג שווא, מהווה לשון הרע, ואיננה יכולה לחסות תחת ההגנה הנתונה לפרסומים מתוך הליך משפטי (סעיף 34 בכתב התביעה המתוקן).

ביחס לפרסום השני, טוען סוריאנו כי במסגרתו נעשה שימוש בביטויים "האקינג" וכן "אוליגרכים" ובנוסף לכך הוזכרו שניים כלקוחות של החברה שבבעלותו: דימיטרי ריבולבלב ורות פרסול. בביטויים אלו ובאזכור השמות הללו רואה סוריאנו הוצאת לשון הרע כלפיו. עוד מלין סוריאנו ביחס לביטוי "פריצה למחשבים בשירות בעלי הון", אשר הופיע בכותרת המשנה של הפרסום השני. לטענת סוריאנו, בכך ייחסו לו הנתבעים ביצוע עבירה פלילית, ומשמע שזו לשון הרע כלפיו.

ביחס לפרסום השלישי, טוען סוריאנו כי זה כולל, כביכול, סקירת התביעה שהוגשה בתיק זה, אך למעשה סקירה זו איננה מאוזנת, איננה הוגנת ונעשתה בכוונת זדון לפגוע בו. כך מלין סוריאנו על השימוש בביטוי "תביעת השתקה", על אי צירוף כתב התביעה שהוגש בתובענה זו, ואף על השימוש בביטוי "סוריאנו ועו"ד בומבד לא קבלו עצה זו והמשיכו בדרכם. אנו נמשיך לדווח", כאשר בביטוי זה רואה סוריאנו איום בלתי מוסווה.

ביחס לכלל אותן טענות טוען סוריאנו שאין העוולה שבוצעה כלפיו יכולה לחסות תחת ההגנה הנתונה לפרסום מתוך הליך משפטי, שכן מדובר בטענות חסרות כל בסיס אותן כלל לא בדקו הנתבעים, ומכיוון שממילא הן כוללות אמירות שלא נמצאות כלל בכתב ההגנה של דרוקר.

חלקו השני של כתב התביעה המתוקן עוסק בתביעת בומבד ובמסגרתו טוען בומבד להוצאת לשון הרע כלפיו. 17.

ראשית, טוען בומבד להוצאת לשון הרע שבצע כלפיו טאוסיג במהלך העימות ביום 19.5.19. במהלך העימות, טוען בומבד, הטיח בו טאוסיג שכביכול דבריו מהווים "אוסף של שקרים" ואמירה זו מהווה לשון הרע.

שנית, מפנה בומבד לפרסום הרביעי. בפרסום זה נעשה על ידי הנתבעים ניסיון לבחון אחת לאחת טענות שטען בומבד במהלך העימות ובכך להראות כי דברי בומבד לא היו אמת. בכתב התביעה נסקרות הטענות, אחת לאחת, ונטען שבכולן דווקא גרסת הנתבעים איננה האמת ואין להם הגנה של ממש מפני הטענה להוצאת לשון הרע.

על יסוד טענות אלו עותרים התובעים לחיוב הנתבעים בפיצוי. 18.
התובעים טוענים שיש לחייב את הנתבעים בתשלום פיצוי כולל של 420,000 ₪ בגין נזק לא ממוני שנגרם להם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

לחילופין, עותרים התובעים לחיוב הנתבעים בתשלום הפיצוי הקבוע בחוק ללא הוכחת נזק, וכיוון שלשיטתם נעשו הפרסומים מתוך כוונה לפגוע בהם, עותרים התובעים לחיוב בכפל הפיצוי, דהיינו סך של 142,871 ₪ לכל אחד מהנתבעים ובגין כל אחד מהפרסומים. לחילופי חילופין, עותרים התובעים לחיוב בפיצוי הקבוע ללא הוכחת נזק, סך של 71,436 ₪ לכל אחד מהם ובגין כל אחד מהפרסומים.

19. לטענת הנתבעים, אין כל יסוד לתביעה והיא בכלל "תביעת השתקה". הנתבעים אינם מכחישים את הפרסומים המיוחסים להם בכתב התביעה, אך מכחישים את הטענה שיש בהם בכלל משום לשון הרע כלפי סוריאנו או כלפי בומבך. ראשית לכל, טוענים הנתבעים כי זו "תביעת השתקה" שדינה דחייה על הסף כבר מטעם זה. לביסוס טענה זו מפנים הנתבעים לנסיבות הגשת התביעה ובאלו גם לריבוי התביעות שהגיש סוריאנו הן נגד דרוקר והן נגד "כלי תקשורת קטנים" עליהם הוא מבקש להטיל מורא. שנית, טוענים הנתבעים שיש לעכב את בירור תביעה זו עד להכרעה בתביעה הראשונה. הרי הטענות בתביעה הראשונה, טוענים הנתבעים, שלובות באלו נשוא תביעה זו. שלישית, מכחישים הנתבעים את הטענה שבכלל יש בפרסומים נשוא התביעה משום "לשון הרע".

רביעית, טוענים הנתבעים שאפילו יש בפרסומים לשון הרע, הרי שכל המובאות מכתבי הטענות בתביעה הראשונה חוסות תחת כנפי הגנה מוחלטת הניתנת לפרסום מותר. חמישית, טוענים הנתבעים להגנת "אמת בפרסום". שישית, טוענים הנתבעים להגנת תום הלב.

ולבסוף, מכחישים הנתבעים את זכות התובעים לפיצויים הנקובים בכתב התביעה המתוקן. טענות הנתבעים אינן מפרידות בין תביעת סוריאנו לתביעת בומבך ומתייחסות לשני חלקי התביעה כאחד, כאשר ביחס לתביעת בומבך נטען גם להיעדר יריבות.

20. סוריאנו ובומבך תמכו את גרסתם בתצהיריהם. אף הנתבעים תמכו את גרסתם בתצהיריהם – תצהירי טאוסיג ופרסיקו. בדיון אשר התקיים ביום 19.10.22 נחקרו כל העדים ובתום הדיון הוקצבו מועדים להגשת סיכומים בכתב.

דיון

I. מבנה הדיון

21. טענות סוריאנו ובומבך מתבססות על חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").

שניהם סוקרים את הפרסומים שבצעו הנתבעים, שניהם טוענים שיש באלו אמירות המהוות "לשון הרע" כלפיהם, שניהם טוענים כי לנתבעים לא עומדת הגנה מההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע, וכך טוענים שניהם שיש להשית על הנתבעים תשלום פיצוי על העוולה שבצעו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

הנתבעים כופרים בכל רכיבי העוולה להם טוענים התובעים. הנתבעים אינם מכחישים את הדברים שנכתבו באתר, אף לא את אלו שנאמרו בעימות שבין טאוסג לבומבך, ואינם מכחישים כי נעשה "פרסום" כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע. עם זאת, הנתבעים טוען שאין בדברים שפורסמו כדי לבסס תביעה בטענה להוצאת "לשון הרע".

22. לטענות הכופרות בתביעה מוסיפים הנתבעים טענה שהיא למעשה טענה מקדמית – הטענה שהתביעה הינה "תביעת השתקה". דהיינו, תביעה שאין תכליתה האמתית בירור הטענות למעשה עוולה שנעשה כלפי התובעים, אלא הרצון להרתיע מפני אזכור שמם באמצעי התקשורת.

טענה זו לא התבררה כטענה מקדמית, שכן ההכרעה בה חייבה בירור עובדתי ובהיעדר טעם לפיצול הדיון. טענה זו תתברר במסגרת פסק דין זה.

23. נוכח זאת, ייעשה הבירור לפי המקובל בתביעות לשון הרע, דהיינו: מיקוד טענות התובעים ובחינת אותם ביטויים שלפי הנטען מהווים לשון הרע, ובהמשך בחינת טענות ההגנה כסדרן (טענת פרסום מותר והגנת תום הלב).

על בסיס המסקנות בבחינת טענות אלו יבחנו הטענות לנוק שנגרם והטענה לסיווג התביעה בכללותה כתביעת השתקה.

הבירור יפוצל כך שהדיון יחל בטענות סוריאנו על כלל היבטי העילה, ובהמשך יבחנו גם טענות בומבך.

II. תביעת סוריאנו – הטענה לפרסומים המהווים לשון הרע

24. להגשת תביעה זו קדמה התביעה הראשונה. התביעה נגד דרוקר. התביעה הראשונה הוגשה לאחר פרסום דברי המפכ"ל בכתבתה של אילנה דיין, על רקע טענת המפכ"ל לקיומם של "גורמים רבי כוח", אשר אוספים חומר על קצינים בכירים המעורבים בחקירות רה"מ ומתוך כוונה לעשות שימוש במידע הנאסף כדי לפגוע בחוקרים.

דברי המפכ"ל הולידו חרושת שמועות באשר לזהות אותם "גורמים רבי כוח" בהם חושדת משטרת ישראל, בשלל ערוצי התקשורת עסקו בשאלת זהות הגורמים והציעו רמזים לזהותם, ובריאיון שהעניק ליעל דן טען דרוקר במפורש כי סוריאנו הוא האיש בו חושדת המשטרה. אמירה זו של דרוקר, הקישור החד משמעי שנעשה בין סוריאנו לאותם חשודים אלמונים, "גורמים רבי כוח", הם אבן הראשה של התביעה שהגיש סוריאנו נגד דרוקר. הבסיס לטענת סוריאנו בדבר עוול שנעשה לו, שרוב שמו לפרשה לא לו, ונוכח זאת - זכותו לפיצוי על הפגיעה בשמו הטוב.

25. כך בתביעה הראשונה. לא כך בתביעה זו.

בתביעה זו, לפי כתב התביעה, טענות סוריאנו כלפי דרוקר בכל הנוגע לאזכור שמו כחשוד בעיני משטרת ישראל, מובאות רק ברקע הדברים. רק לצורך "השלמת התמונה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

סוריאנו אומנם מלין על כך שעמדת דרוקר "קיבלה נפח בלתי מידתי שאין בו הגינות כלשהי" כלפיו (סעיף 31 בכתב התביעה המתוקן) אך איננו טוען דבר כלפי הנתבעים בכל הנוגע לטענות בדבר היותו חשוד בעיני המשטרה, וכך גם לא תידון פרשה זו כלל בפסק הדין.

26. אין מחלוקת על פרסום הכתבות על ידי הנתבעים. ארבע כתבות שונות. אין גם מחלוקת על כך שכל הכתבות עסקו במישרין בסוריאנו בכלל, ובתביעה הראשונה שהגיש נגד דרוקר בפרט.

כאמור, סוריאנו איננו מלין על עצם ביצוע הפרסומים או על עצם אזכור שמו. סוריאנו אף איננו מלין על ההקשר שנעשה בינו לבין אותו חשוד שהוזכר על ידי המפכ"ל, שכן סוגיה זו נדונה בנפרד, בתביעה הראשונה, מול דרוקר.

סוריאנו טוען בסיכומיו כי "אין חולק" על כך שהפרסומים שעשו הנתבעים מהווים "לשון הרע" כלפיו (סעיף 3 בסיכומי התובעים), אלא שיש ויש חולק על כך. הנתבעים הרי הכחישו טענה זו. והנטל להוכיח כי הפרסומים נשוא התביעה היוו לשון הרע הוא המשוכה הראשונה הניצבת בפני כל מי שתובע בטענה להוצאת לשון הרע. גם בפני סוריאנו.

הכרעה בטענות סוריאנו מחייבת לפיכך, ראשית לכל, לבור את התבן מן הבר ולהתמקד באותן אמירות שנכללו בפרסומים ושבהן רואה סוריאנו "לשון הרע" כלפיו.

27. בשלב זה, ראוי להזכיר את המבחן לסיווגו של פרסום ככזה המהווה לשון הרע.

בחוק איסור לשון הרע מוגדרת "לשון הרע" בסעיף 1, כך:

לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;

כדי לבסס טענה להוצאת לשון הרע בפרסום, שומה על הטוען לכך להראות כיצד עונה הפרסום על הגדרת "לשון הרע", מתוך החלופות השונות הקבועות בהוראה זו. עליו להראות זאת ביישום מבחן אובייקטיבי. עליו להראות כי "השומע או הצופה הסביר" יראו בפרסום ככזה פרסום "משפיל" או כזה אשר עלול לעשותו "מטרה לשנאה, לבוז או ללעג" (ע"א 3322/16 איי די איי חברה לביטוח בע"מ נ' לשכת סוכני ביטוח בישראל [פורסם בנבו], 30.4.17, פסקאות 24 ו-33).

ודוק, התובע איננו נדרש להראות פגיעה ודאית כתוצאה מהפרסום. די לו להראות פוטנציאל לכזו פגיעה כדי שזו תסווג כלשון הרע.

ביישום אותם מבחנים אובייקטיביים לסיווג פרסום ככזה המהווה "לשון הרע", יש לזכור את אותו המתח המתקיים תדיר בין "חופש הביטוי", זכות יסוד במשפט, לבין "הזכות לשם טוב".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

בין זכויות אלו יש "נקודת איזון". נקודה שעד אליה יושם הדגש על חופש הביטוי ופרסום עשוי שלא להיתפס כביטוי ללשון הרע; וכאשר ממנה והלאה הזרקור יכוון לזכות לשם טוב והפרסום ייתפס כהוצאת לשון הרע.

אותה נקודת איזון איננה קבועה. אותה נקודת איזון הרי מבטאת שיקוף של הערכה ערכית ומשתנה בהתאם לנסיבות. ביטוי בפרסום אשר ייתפס כלשון הרע במצב אחד, עשוי שלא להיחשב כלשון הרע בנסיבות שונות (ראו למשל: רע"א 10520/03 **בן גביר נ' דנקנר**, [פורסם בנבו] 12.11.06, פסקה 1 לחוות דעתה של השופטת אילה פרוקצ'יה).

לפיכך, המשוכה הראשונה הניצבת בפני סוריאנו בבירור התביעה הינה איתור אותם חלקים בפרסומים נשוא התביעה בהם, לשיטתו, יש "לשון הרע" כלפיו, והוכחת היותם "לשון הרע" ביישום מבחן אובייקטיבי ובשים לב למכלול הנסיבות.

28. סל הטענות הראשון של סוריאנו מתייחס לפרסום הראשון. דהיינו, הכתבה שפורסמה באתר ביום 23.4.19, ימים ספורים לאחר הגשת כתב ההגנה מטעם דרוקר בתביעה הראשונה, ואשר כותרתה "**כתב הגנה חושף פרטים על קשריו של וולטר סוריאנו לנתניהו**".

28.1 הפרסום הראשון היה לצנינים בעיני סוריאנו. לשיטתו, עד לפרסום הראשון הוא היה "דמות אלמונית לגמרי בציבוריות הישראלית", שאו אז הגיעו הנתבעים והחלו "להחריד את שגרת חייו". הנתבעים, כך ממש טוען סוריאנו, הכריזו עליו "מלחמה תקשורתית" (סעיף 4 בסיכומי התובעים).

אלו טענות חמורות. אפשר גם הסבר לתכליתה של תובענה זו. אלא שכאשר מבקשים לאתר את אותו תוכן שמוצא סוריאנו בפרסום הראשון כבסיס להגשת תביעה זו, מתברר שתוכן זה מצומצם. מאד מצומצם.

28.2 פירוט טענותיו של סוריאנו ביחס לפרסום הראשון משתרע בכתב התביעה המתוקן על פני ארבעה עמודים (סעיפים 14-34 בכתב התביעה המתוקן). עיון בטענות אלו מלמד כי למעשה, מכלל הפרסום הראשון מוצא סוריאנו בסיס לטענה להוצאת לשון הרע בשתי טענות: האמירה המייחסת לו מעורבות בעסקאות נשק; והאמירות הכוללות על עסקיו וקשריו ככל שאלו מתבססות על החלק הראשון בכתב ההגנה שהגיש דרוקר.

28.3 בכל הנוגע לטענה הראשונה ביחס לפרסום הראשון, מלין סוריאנו על האמירה המייחסת לו מעורבות בעסקאות נשק.

לפי טענת סוריאנו (סעיף 16 בכתב התביעה המתוקן; סעיף 10 בסיכומים) האמירה המהווה לשון הרע כלפיו מכלל הפרסום הראשון היא זו:

"פניות של סוריאנו לנתניהו על רקע עסקאות נשק"

סוריאנו ממשיך וטוען, בכתב התביעה ובסיכומים (סעיפים 11 ואילך), כי אמירה זו איננה חלק מכתב ההגנה שהגיש דרוקר בתביעה הראשונה, ולכן לא ניתן להחיל עליה את הגנת "פרסום מותר". מאידך, סוריאנו כלל איננו מסביר מה באמירה זו בכלל מהווה "לשון הרע".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

אמירה זו מייחסת לסוריאנו מעורבות ב"עסקאות נשק". הא ותו לא. לא ברור כיצד אמירה שכזו "מבזה" את סוריאנו. לא ברור כיצד אמירה זו "משפילה" את סוריאנו. לא ברור כיצד אמירה זו עלולה לפגוע בו וסוריאנו כלל איננו מסביר מה באמירה זו מהווה "לשון הרע". אך לאחרונה פורסמו באמצעי התקשורת כותרות ענק ובהן "גאוה ישראלית" – "שיא בייצוא הביטחוני: ישראל מכרה נשק לעולם ב-12.5 מיליארד דולר, גם למדינות ערביות" (כותרת האתר ynet ביום 14.6.23). כותרות מסוג זה מתפרסמות חדשות לבקרים ומלמדות על רבים העוסקים בסחר בנשק. מדינות, תאגידים ויחידים. אפשר וודאי יהיו כאלו שירגישו אי נחת מאותה "גאוה". אפשר ויהיו לא מעטים שיעדיפו עיסוקים בתחומים שפחות מסכנים חיי אדם. אפשר שכך גם סוריאנו, אך ודאי שלא ניתן לטעון שייחוס מעורבות בעסקי נשק לאדם מבזה או משפילה אותו. ואף סוריאנו איננו טוען כך.

זאת ועוד. עיון בפרסום הראשון מלמד כי רובו ככולו עוסק במחלוקות שבין דרוקר לסוריאנו על רקע אותה אמירה של המפכ"ל. אזכור מעורבות אפשרית של סוריאנו בעסקאות נשק מובאת כפרט שולי בכתבה ורקע להמחשת קשר נטען שבין סוריאנו לרה"מ. הא ותו לא. אם כך, סוריאנו איננו מסביר מדוע לשיטתו ציון מעורבותו בעסקאות נשק מהווה לשון הרע כלפיו, בחינה אובייקטיבית של הביטוי מלמדת שאין בו כלל פוטנציאל פגיעה בסוריאנו, ובחינה כוללת של הפרסום הראשון מלמדת שפרט זה מובא בשולי הכתבה ורקע בלבד.

28.4. לצד הטענות ביחס למעורבותו בעסקאות נשק, מלין סוריאנו על עצם הפירוט בפרסום הראשון בכל הנוגע לעסקיו ולקשריו לרה"מ.

לפי טענת סוריאנו, מידע זה מובא בפרסום הראשון בהתבסס על הטענות בסעיפים 18-29 בכתב ההגנה שהגיש דרוקר בתביעה הראשונה. דא עקא, טוען סוריאנו, שסדרת טענות אלו בכתב ההגנה בכלל איננה רלוונטית למחלוקות נשוא התביעה הראשונה. דרוקר, כך טוען סוריאנו, שם ידו על תכתובות פרטיות ובצורה לא חוקית. בצירוף תכתובות אלו לכתב ההגנה בלי כל צורך, ניסה דרוקר "להלביץ" מידע שהשיג בצורה לא חוקית (סעיפים 21-34 בכתב התביעה המתוקן).

על יסוד טענה זו, על יסוד הטענה שהנתבעים כללו בפרסום הראשון מידע שהציג דרוקר בכתב ההגנה שלא כדין, טוען סוריאנו שלא ניתן להחיל על חלק זה בפרסום את הגנת "פרסום מותר" (למשל סעיף 34 בכתב ההגנה המתוקן; סעיף 40 בסיכומי התובעים).

אפשרות זו שעל חלק זה בפרסום חלה הגנת "פרסום מותר" או שמא לא חלה כטענת התובעים, כבודה במקומו מונח והיא תתברר בבוא שעתה. דא עקא, ובטרם תיבחן שאלה זו שומה הרי על התובע להראות שבכלל יש בפן זה של הפרסום הראשון "לשון הרע" כלפיו.

והנה, הפוך והפוך בטיעוני התובעים, והסבר לטרוניה ביחס לפרסום זה איין.

בפרסום הראשון, בחלקו האחרון ולאחר הביטוי "ברקע הדברים", מובאים פרטים על אודות סוריאנו. למשל, נטען לקשרים ארוכי שנים שיש לו עם רה"מ ובני משפחתו. למשל, נטען שהפיק סרט על חייו של יוני נתניהו ז"ל. ולמשל, נטען גם שסוריאנו בקש להיפגש עם רה"מ בקשר לתיווך בעסקאות שונות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

כל המידע הזה, כך נטען בפרסום הראשון, מובא בכתב ההגנה בהתבסס על תכתובות שהגיעו ממכשיר הטלפון של מי שהיה ראש לשכתו של רה"מ, אדם בשם ארי הרן. ואין כל דרך להבין מה בדברים אלו רואה סוריאנו "לשון הרע". אם רוצה סוריאנו שלא ליתן פומבי לענייניו האישיים בכלל וקשרים שאפשר יש לו ואולי אין לו לרה"מ ובני משפחתו, הרי שניתן להבין את כעסו על הפרסום. אך בכעס אין די כדי לבסס טענה ללשון הרע. כאשר כך נטען יש להראות כיצד, ביישום מבחנים אובייקטיביים, מהווה הפרסום לשון הרע. לא זו בלבד שסוריאנו לא עושה כן, על פניו אין כל אפשרות למצוא בנתונים אלו פוטנציאל של פגיעה, או ביזוי, או השפלה וכיו"ב לסוריאנו. לא מעורבותו בהפקת סרט על יוני נתניהו ז"ל, לא בניסיונות לתוודע בעסקאות שונות, ודאי וודאי שלא בקשרים אפשריים עם רה"מ. ואם אין באלו "לשון הרע", מה לי אם התבססו כדין על טענות דרוקר, או שמא בכלל אין הן רלוונטיות לתביעה הראשונה ואפילו הגיעו לידי דרוקר בדרך לא דרך. בסיס לתביעה בטענה להוצאת לשון הרע – אין בהם.

28.5 לפיכך, אני קובע שאין באמירה המייחסת לסוריאנו מעורבות בעסקאות נשק ובפרסום הראשון בכלל, כדי להוות "לשון הרע" כלפי סוריאנו. כך, בין אם הפרסום הראשון מהווה חזרה מדויקת על המידע מכתב ההגנה שהגיש דרוקר ובין אם לאו. הטענה להוצאת לשון הרע בפרסום הראשון – נדחית.

29 סל הטענות השני של סוריאנו מתייחס לפרסום השני מיום 19.4.24 וכותרתו המקורית: "דרוקר משיב לסוריאנו: האקינג בשירות אוליגרכים והשותפות עם עו"ד יצחק מולכו". כותרת זו תוקנה כעבור זמן קצר, בעקבות פניות התובעים, כך שכותרת המשנה הפכה להיות הכותרת הראשית, כך: "נוני חיפש אותך, אבי פחימה מודיע שהכל בסדר".

29.1 הפרסום השני ממשיך את סקירת הפרטים שהובאו בכתב ההגנה שהגיש דרוקר על נספחיו, אך הפעם בלי להתמקד באותו חשד שהזכיר המפכ"ל, אלא בסקירת "פרטים על סביבתו" של רה"מ, בתקופה שבה היה ראש האופוזיציה. החלק הארי של הפרסום השני עוסק בכלל בטענות לקשרים בין רה"מ לבין נוני מוזס ולא בסוריאנו.

ההתייחסות לסוריאנו נעשית רק בחלק השני של הפרסום השני, ובמסגרתה טענות לקשרים בין סוריאנו לעו"ד יצחק מולכו. עו"ד מוכר ובעל מוניטין שהוזכר כ"מקורב" של רה"מ. 29.2 ביחס לפרסום השני, מסתבר שסוריאנו מלין בעיקר על אותה כותרת שבינתיים נמחקה: דרוקר משיב לסוריאנו: "האקינג בשירות אוליגרכים והשותפות עם יצחק מולכו", ואף על כותרת המשנה שבה נאמר: "עוד בכתב ההגנה: פריצה למחשבים בשירות בעלי הון". פרט נוסף שהופיע בפרסום השני הוא שמות של לקוחות חברה בבעלות סוריאנו ובאלו גם שני שמות אלו: דימיטרי ריבולנוב ורות פרסל.

מכלל הפרסום השני, טענות סוריאנו להוצאת לשון הרע מתבססות על אלו בלבד: הביטויים "האקינג" וכן "אוליגרכים", הביטוי "פריצה למחשבים בשירות בעלי הון" ואזכור שני השמות האמורים (למשל סעיף 22 בסיכומי סוריאנו).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

29.3. נוכח טענה זו, בדיוק כמו ביחס לטענות המתייחסות לפרסום הראשון, שומה היה על סוריאנו להראות כיצד מהווים ביטויים אלו "לשון הרע" כלפיו וביישום המבחן האובייקטיבי על רקע האיזון ההכרחי שבין חופש הביטוי לזכות לשם טוב. עיון בטיעוני סוריאנו מעלה שאין בהם כל ניסיון להסביר את הבסיס לטענה שיש בביטויים אלו "לשון הרע".

סוריאנו טוען שהפרסום השני נעשה בלי לבקש את תגובתו (סעיף 21 בסיכומי התובעים) וטוען שביטויים אלו לא נכתבו בכתב ההגנה שהגיש דרוקר בתביעה הראשונה (סעיף 22 בסיכומי התובעים), אלא שלטענות אלו אין קשר לשאלה דנא.

בהקשר השאלה באשר להיות הביטויים הללו "לשון הרע", כל שנטען בסיכומי התובעים הוא שבאלו "קונוטציה שלילית מובהקת". בטענה שכזו אין די כדי לעבור את המשוכה הניצבת בפני סוריאנו.

29.4. אין כל ספק כי הפרסום השני לא נועד להלל ולשבח את סוריאנו. אין בפרסום השני כל ניסיון לתאר מעשים טובים של סוריאנו או את מעלותיו הטובות. הפרסום השני, בהקשרו של סוריאנו, מתייחס לפעילות סוריאנו בתחום האבטחה ובקשר לחקירות שנעשו בפרשה המכונה "תיק 3000". התמרמרות סוריאנו על החשיפה לה זכה, זו שהחלה באותו חשד אליו התייחס המפכ"ל והמשיכה בפרסומים על קשריו האפשריים לרה"מ או למקורבים לרה"מ ועל רקע חקירות שונות, ברורה ומובנת, ברם התמרמרות לחוד וטענה ללשון הרע לחוד. הטענה כי הפרסום השני בכללותו, או חלקים הימנו, יוצרים "קונוטציה שלילית" כלפי סוריאנו איננה מספיקה כדי לקבוע שיש בו משום "לשון הרע כלפיו" וכדי לבסס כזו טענה שומה היה על סוריאנו להציג הסבר מפורט. הסבר שאין בטיעוניו.

29.5. לא זו אף זו. סוריאנו מלין על השימוש בביטוי "האקינג" בהקשר פעילותו בתחום האבטחה. לפי "ויקיפדיה", הביטוי "האקינג" מוגדר כך: **"שימוש במערכות מחשב בדרכים יצירתיות כדי להשיג תוצאות טובות יותר מאלו שאליהן התכוון מתכנן המערכת המקורי"**. ובהמשך גם נכתב כך: **"תרבות ההאקינג מבוססת על מעמד קהילתי המושג על ידי הצגת יכולת לבצע משימות או פריצות מסובכות"**.

לפי הגדרה זו, הביטוי "האקינג" איננו נושא כלל וכלל, ודאי שלא בהכרח, משמעות שלילית, אלא מבטא יכולת שימוש במחשבים. ממש לא בהכרח כזו שאיננה לפי חוק.

סוריאנו עצמו תואר בפרסומים כמי שעיסוקו, בין היתר, תחומי האבטחה והחקירות, כאשר הוא עצמו לא הכחיש פעילות בתחום זה ולא מסר מידע כלשהו על עיסוקיו. ככל שאכן מעורב סוריאנו בעסקי אבטחה וחקירות, כלל לא ברור מדוע קישור שמו לפעילות של שימוש מתוחכם במערכות מחשב, "האקינג", טומן בחובו פוטנציאל נזק כלשהו כנדרש בהגדרת לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

- 29.6. כך גם הביטוי "אוליגרכים", אשר צוין בהקשר לקוחותיו של סוריאנו. גם ביחס לביטוי זה אין ניסיון להסביר מה פוטנציאל נזק יש בו כלפי סוריאנו ומה "מבזה" או "משפיל" יש בייחוס מתן שירותים לבעלי תואר זה. למעשה, לפי "ויקיפדיה", ביטוי זה מתייחס לאנשים בעלי עושר רב ובפרט כאלו שצברו את עושרם בקרב יוצאי ברית המועצות לשעבר. לא ברור כיצד ניתן לטעון שמתן שירותי אבטחה, כולל באמצעות מחשבים – "האקינג", למי המכונים "אוליגרכים" – טומנת בחובה פוטנציאל נזק כלשהו למי שעוסק בשירותי אבטחה, כפי שנטען ביחס לסוריאנו.
- 29.7. ולבסוף, אותם 2 שמות, **דימיטרי ריבולוב ורות פרסל**, שעל אזכורם מלין סוריאנו. רק לסוריאנו הפתרונים לשאלת אותו יסוד שלילי שטמון באזכור אותם שמות. בבית המשפט על כל פנים, בראיות בתיק זה, נותרה זהותם צפונה בלבו של סוריאנו. לא נחשף מידע כלשהו עליהם, לא נאמרה ולו מילה באשר לזהותם, ואלו נותרו שני אלמונים שאפשר וקבלו שירותים מסוריאנו ואפשר שלא. אין כל דרך להבין מה "לשון הרע" יש באזכור שמם.
- 29.8. ומשכך, כאשר מסכמים את טענות סוריאנו ביחס לפרסום השני, נמצא שגם בו לא מראה סוריאנו ולו ביטוי בודד שעלול היה לגרום לו לנזק ושעלול להיות בגדר "לשון הרע". טענות סוריאנו להוצאת לשון הרע כלפיו במסגרת הפרסום השני – נדחות.
30. גם ביחס לפרסום השלישי טוען סוריאנו להוצאת לשון הרע (סעיפים 91-98 בכתב התביעה המתוקן).
- 30.1. הפרסום השלישי נעשה לאחר הגשת תביעה זו, ביום 15.5.19, וכותרתו: **"סיקרנו תביעת השתקה – ונתבענו"**. הפרסום השלישי מגלם, למעשה, את תמצית כתב ההגנה שבהמשך גם הגישו הנתבעים בתיק זה לאחר הגשת כתב התביעה המתוקן. כך, בדיוק כנטען בכתב ההגנה, גם בפרסום זה מביעים הנתבעים את דעתם כי תביעה זו הינה "תביעת השתקה" והגשתה אך מחזקת טענה דומה שטען גם דרוקר בכתב ההגנה שהגיש נגד התביעה הראשונה.
- 30.2. לפי טענת סוריאנו, גם הפרסום השלישי מהווה לשון הרע כלפיו. גולת הכותרת של טענות סוריאנו ביחס לפרסום השלישי הינה הטענה שאין בו תיאור מלא של טענותיו הוא, כאשר אפילו כתב התביעה שהגיש לא צורף, וכך הפרסום בכללותו איננו הוגן ואיננו מקיים אחר חובותיהם המקצועיות של הנתבעים כגוף תקשורת.
- סוריאנו ממשיך וסוקר אמירות מתוך הפרסום השלישי וטוען שאלו משקפות הצגה מעוותת של הטענות שטען (סעיף 94 בכתב התביעה המתוקן). כך, טוען סוריאנו שאין אמת בטענה שהתביעה מתבססת על עצם סיקור התביעה הראשונה שכן הטענה האמתית הינה שהסיקור לא נעשה בדרך של דיווח "נכון והוגן". כך גם טוען סוריאנו שבניגוד לנטען בפרסום השלישי, הפרסומים המתייחסים אליו נעשו "בתיאום כלשהו עם דרוקר ולצרכיו", ולכן גם האמירה המכחישה זאת איננה אמת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

30.3. בדומה לטענותיו ביחס לפרסום הראשון והשני, גם ביחס לפרסום השלישי לא מוצא סוריאנו להסביר כיצד הטענות שהוא מעלה על תוכנו גם מבססות "לשון הרע". כיצד אפילו אם, לשיטתו, תיאור המחלוקות איננו מדויק, אין בפרסום ביטוי לעמדתו, אין בפרסום "הגינות עיתונאית" ואפילו יש בפרסום טענות שגויות – כיצד מצב זה מהווה "לשון הרע".

30.4. למעשה, את ההתייחסות לפרסום השלישי יש לעשות בשים לב לאבחנה בין "קביעת עובדה" לבין "הבעת דעה".

ודוק: הן הבעת עמדה, הן קביעת עובדה, עשויות לבוא בקהל הביטויים העולים כדי 'לשון הרע', כהגדרתו בסעיף 1 לחוק (חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר ובוטז שנור דיני לשון הרע: הדין המצוי והדין הרצוי 88 (מהדורה שניה מורחבת 2019) (להלן: גנאים, קרמניצר ושנור)). ואולם, על הספקטרום שבין הביטויים המהווים לשון הרע, לבין אלו שאינם כאלה, ברי כי פרסומים שיאופיינו כהבעת עמדה, ככלל, יהיו קרובים יותר לקוטב השני מאשר לזה הראשון (ראו, למשל: ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג, פ"ד מו(5) 555, 567 (1992) (להלן: עניין מיכאלי)). (רע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר [פורסם בבנו] 30.5.23, פסקה 19)

ובהמשך (פסקה 34):

אם כן, האם הבעת הדעה שלפנינו עולה כדי לשון הרע? המענה לשאלה זו – אינו פשוט, יש בו פנים לכאן ולכאן; כל אחת מאפשרויות המענה לשאלה, נתמכת בטעמים חזקים. כך, מן העבר האחד, לפנינו הבעת דעה חריפה במיוחד, שבהחלט מסתבר לראותה ככזו שבאה בגדר ההגדרה הרחבה שתיקן המחוקק, מאחר שהיא עלולה "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם" (סעיף 1(1) לחוק), וכן "לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו" (סעיף 1(3) לחוק). מן העבר השני, בשים לב לפיתוחים הפסיקטיים בסוגיה זו, ובפרט בהינתן שעסקינן בדעה על אודות דמות ציבורית, אשר מתקבלת ביתר חשדנות על-ידי נמעניה, נראה שנותר עדיין מקום להסתפק אם הפרסום שעל הפרק ממלא אחר התנאי שלפיו "אדם שנחשף לפרסום היה עשוי לשנות את דעתו על התובע. כלומר [ש]הפרסום עשוי לפגוע בכבודו של התובע" (גנאים, קרמניצר ושנור, עמוד 207); כמו גם אם יש בו כדי לחצות "את הרף הנסבל של ביטוי לא פוגעני" (עניין חטר-ישי, פסקה 41), ובפרט זה שאליו נדרש איש ציבור להסכין (עניין מורדוב, עמוד 33).

תוכנו של הפרסום השלישי עוסק כולו, ראשית עד אחרית, בהצגת עמדת הנתבעים ביחס לתביעה זו שהוגשה נגדם. הנתבעים מציגים בכתבה את עמדתם כי תביעה זו הינה "תביעת השתקה" ומביאים ציטוטים נרחבים מהמכתבים שנכתבו בשמם. ציטוטים אלו ודאי שאינם מציגים את סוריאנו באור חיובי. נהפוך הוא. ציטוטים אלו מציגים את סוריאנו כמי שפועל בכוחנות ובמטרה להשתיק כל פרסום הכולל ביקורת כלפיו. אלא שכל אלו מבטאים במובהק את דעתם של הנתבעים. "הקורא הסביר" מבין בנקל כי בפניו סכסוך המתברר בבית המשפט והפרסום מבטא את עמדת הנתבעים וכלל לא מתיימר לבטא את עמדת סוריאנו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

30.5. למעלה מכך. הרי עסקינן במצב בו אדם מגיש תביעה והנתבע, אשר סבור שהתביעה נגדו איננה מוצדקת, מפרסם את עמדתו ביחס לתביעה. לפי שיטת סוריאנו, מצב שכזה מהווה לשון הרע כלפי התובע. לשיטת סוריאנו, כל מצב בו נתבע יפרסם את עמדתו ביחס לתביעה נגדו הרי שהוא צפוי לתביעה נוספת על עצם הפרסום רק משום שהציג את עמדתו. גישה זו לא ניתן לקבל.

ברור כי היות המפרסם נתבע והיות הפרסום התייחסות לתביעה איננו מקנה "חסינות" מפני סיווג הפרסום כלשון הרע, אלא שבמצב זה נטל גדול במיוחד רובץ לפתחו של התובע. נטל העומד ביחס ישר למידת הפגיעה בחפש הביטוי שעלולה להיגרם לנתבע אם מוטלת מגבלה על הצגת עמדתו ביחס לתביעה שהוגשה נגדו.

סוריאנו רחוק מלעמוד בנטל זה. סוריאנו איננו מצביע על אמירה כלשהי מתוך הפרסום השלישי שמהווה "לשון הרע" כלפיו, הפרסום השלישי כולו נתפס כהצגת דעה של הנתבעים ביחס לתביעה נגדם, וכך גם יפורש על ידי "הקורא הסביר". גם הטענה שלפיה יש בפרסום השלישי "לשון הרע" כלפי סוריאנו – נדחית.

31. וכך ניתן לסכם חלק זה של הדיון.

טענות סוריאנו מתבססות על הטענה להוצאת לשון הרע כלפיו בשלושה פרסומים שבצעו הנתבעים.

תנאי ראשוני והכרחי לקבלת טענות סוריאנו, או אף לקבלת חלק מטענות סוריאנו, הינו מעבר המשוכה הבוחנת אם מי מהפרסומים מהווה "לשון הרע" כלפי סוריאנו.

סוריאנו לא הצליח לדלג מעל משוכה זו. סוריאנו לא הראה ולו חלק בודד בפרסומים שעשו הנתבעים ואשר מקיים את הגדרת "לשון הרע". למעשה, בפרסומים אלו מובאת סקירה כללית של הסכסוך שבין סוריאנו לדרוקר, מוצגת עמדתו של דרוקר כפי שהובאה בכתב ההגנה שהגיש, ומוצג מידע על עסקיו ופעילותו של סוריאנו.

בין אם חפץ סוריאנו בפרסום המידע על אודותיו ובין אם חש עלבון או תסכול על חשיפת מידע שכזה – לא עלה בידי סוריאנו להראות שיש בפרסומים משום לשון הרע כלפיו ודי בכך כדי לדחות את תביעתו עודה באבה.

III. תביעת סוריאנו – הגנת פרסום מותר

32. חלק ניכר מסיכומי הצדדים מתייחס לטענת ההגנה המכונה "פרסום מותר", לפי סעיף 13 בחוק איסור לשון הרע.

למעשה, כה מהותית נראית טענה זו בעיני הצדדים, עד שחלק נכבד מכתב התביעה מתייחס לטענה אף שבאותה העת כלל לא הועלתה, שהרי טרם הוגש כתב הגנה.

ממילא שלאחר שנמצא שאין בפרסומים שבצעו הנתבעים בכלל משום "לשון הרע" כלפי סוריאנו, בירור תחולתה של הגנת "פרסום מותר" מתייתר וההתייחסות למחלוקת בעניין תחולתה תיעשה לפיכך רק לשם הזהירות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

33. סעיף 13(5) בחוק איסור לשון הרע קובע כי לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי "פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור".

הוראה זו מקנה חסינות לפרסומים הנעשים תוך כדי הליך משפטי מפני תביעה בטענה להוצאת לשון הרע, וממילא שאפילו בפרסום שנעשה יש כזו לשון הרע. בכך באה לכדי ביטוי השאיפה ליתן מעמד בכורה לחפש הביטוי במסגרת הליך שיפוטי, במניעת כל כזה "גורם מצנן" שעלול היה להציב חשש בפני המעורבים בהליך מפני התבטאות חפשית (דנ"א 6077/02 חטר-ישי נ' ארביל, [פורסם בנבו] 7.4.03, פסקה 6).

חסינות זו הינה חסינות מוחלטת. כזו שאין אפשרות לסייגה בטענה שהפרסום איננו קשור להליך המשפטי, או איננו משרת את ההליך המשפטי, או שנעשה בזדון או ברשעות וכיו"ב טענות המבקשות למצוא "חריגים" למוחלטות החסינות" (רע"א 1104/07 עו"ד פואד חיר נ' עו"ד עוזד גיל [פורסם בנבו] 19.8.09, פסקה 10 בפסק הדין של השופט ריבלין).

34. סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע מחיל הגנה זו גם על מי שאיננו מעורב בהליך המשפטי, אך מפרסם מה שאירע בהליך המשפטי, כך:

"דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית"

הוראה זו מקנה הגנה מוחלטת לפרסום שנעשה על מה שאירע במסגרת הליך משפטי גם כאשר המפרסם איננו מהגורמים המעורבים במשפט, ובלבד שהפרסום הינו "דין וחשבון נכון והוגן" על מה שארע בהליך פומבי.

35. תנאי זה, "דין וחשבון נכון והוגן", מחייב את המפרסם לשקף את תוכן הפרסום הקודם בצורה נכונה והוגנת. משמע, מבלי שיינתן לדברים משמעות שונה מזו שהייתה להם בפרסום המקורי. **"תנאי הוא שהחזרה, שאינה חייבת להיות מילולית או מלאה, תשקף את תוכן הפרסום הקודם בצורה נכונה והוגנת, כלומר לא תוציא דברים מהקשרם, לא תיתן להם ביטוי חד-צדדי או בלתי מאוזן ולא תציג אותם באור אחר או תיתן להם משמעות שונה מאלה שבפרסום הקודם."** (ע"א 348/85 בן ציון נ' הוצאת מודיעין בע"מ, פ"ד מב(1) 797, 801-802)

אם כך, סעיף 13(7) בחוק איסור לשון הרע מקנה למפרסם הגנה מוחלטת מפני תביעה בטענה להוצאת לשון הרע, כאשר הפרסום מהווה דיווח על מה שארע בהליך משפטי פומבי, ובלבד שהדיווח היה "נכון והוגן" ואפילו לא היה חזרה מלאה על אשר פורסם.

36. הפרסומים עליהם מתבססת התביעה, הפרסום הראשון והפרסום השני, נעשו בעקבות כתב ההגנה שהוגש מטעם דרוקר בתביעה הראשונה. בפרסומים אלו כוונה מוצהרת להציג נתונים מתוך כתב ההגנה ובהתמקדות בפרטים על אודות קשרים נטענים בין סוריאנו לרה"מ.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

לטענת סוריאנו, פרסומים אלו אינם חוסים תחת הגנת "פרסום מותר" שכן יש בהם פרטים שכלל לא מופיעים בכתב ההגנה שהוגש מטעמו של דרוקר. למשל, טוען סוריאנו כי הביטוי "עסקאות נשק" שהופיע בכותרת הפרסום הראשון לא מופיע בכתב ההגנה, והביטוי "האקינג" שהופיע בפרסום השני לא נכלל בכתב ההגנה, כמו גם שני שמות של לקוחות לכאורה.

המחלוקת באשר להימצאות ביטויים מפורשים אלו בכתב ההגנה הביאה להתעסקות נרחבת של הצדדים, שכן סוריאנו לא הסתפק בתפיסת טענה זו כבסיס להצדקת טענותיו ללשון הרע, אלא גם ראה בה אישוש לשיתוף פעולה פסול בין דרוקר לנתבעים.

הנתבעים מצדם, דבקים בטענה לסיקור הוגן של המחלוקת, מכחישים טענה זו מכל וכל. הנתבעים גם מסבירים כיצד קבלו את נוסח כתב ההגנה בפורמט המכונה pdf אך המירו אותו, לשם הנוחות, לפורמט word, וכיצד בהמרה זו מסתבר שהופיעו בנוסח השני ביטויים שהוסרו בנוסח הראשון. הביטויים "האקינג" וכן השמות "דימיטרי ריבולובלב ורות פרסול" (סעיפים 11 ו-12 בתצהיר פרסיקו).

נוכח טענה זו בחנתי את כתב ההגנה שהוגש מטעמו של דרוקר בתביעה הראשונה, כפי שהוא סרוק בתיק הממוחשב. די בעיון חטוף בכתב ההגנה כדי להיווכח שבנוסח הסרוק לתיק יש ויש בדיוק את אותם הביטויים: הביטוי המפורש "האקינג" ואף שני השמות של אדם בשם "דימיטרי ריבולובלב" שלצד שמו מצוין סכסוך שיש לו עם אספן אומנות שוויצרי, וגברת בשם רות פרסול, שלצד שמה מצוין שהינה מיליארדרית ושנגדה מתנהלת בארה"ב חקירה (סעיף 22 בכתב ההגנה).

כאשר הופרכה הטענה שביטויים אלו לא נכללו בכתב ההגנה הסרוק בתיק הממוחשב, ממילא שקרסה הטענה השוללת את תחולת הגנת "פרסום מותר" על ביטויים ואזכורים אלו אפילו היה בהם משום "לשון הרע".

37. מעדותו של פרסיקו, מסתבר שאפשר ויש שוני בין נוסח כתב ההגנה הסרוק לזה שהוגש בדפוס. שאפשר ובהליך הסריקה, כמו גם בהליך שינוי הפורמט שעשה פרסיקו, "הופיעו" אותם שני ביטויים אשר דרוקר בקש למחוק מכתב ההגנה. סוריאנו רואה במצב זה ראיה לשיתוף פעולה אפשרי בין דרוקר לנתבעים, אלא שלא מצאתי כל ראיה שתתמוך בטענה זו ולא מצאתי כל סיבה שלא לקבל את גרסת פרסיקו, לאמור: כי מדובר בטעות בתום לב ובמהלך שינוי פורמט המסמך.

ולצד זאת, גם אם אקבל את הטענה העובדתית של סוריאנו, שלפיה בפרסום השני אותם שני ביטויים שאינם בכתב ההגנה, עדיין לא ברור כיצד יש בכך כדי לשלול את תחולת הגנת "פרסום מותר" ביחס לפרסום השני.

האפשרות לחסות תחת הגנת פרסום מותר לפי סעיף 13(7) בחוק איסור לשון הרע הרי איננה מחייבת חזרה מילולית על מה שפורסם. העובדה שמילה או ביטוי נמצאו בפרסום נשוא התביעה אך לא בפרסום המקורי, איננה מספיקה כדי לשלול מניה וביה את תחולתה של ההגנה. לא הדיוק המילולי נמצא ביסוד הגנה זו אלא שיקוף נכון והוגן של הדברים שכבר פורסמו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

גם אם אין בכתב ההגנה את הביטוי "עסקאות נשק", יש ויש בו טענה כי סוריאנו "שימש כמתווך בעסקת מכירת הליקופטרים של חיל האוויר" (סעיף 27 בכתב ההגנה). עסקת מכירת מסוקים צבאיים נראית כעסקה בנשק. הביטוי "עסקאות נשק" מהווה שיקוף הוגן של טענה זו, אפילו אין בה חזרה מילולית.

עוד נטען בכתב ההגנה כי החברה שבבעלות סוריאנו עסקה במתן שירותים הכוללים "פעולות מתוחכמות של מעקב, איסוף מידע והשגת נתונים" (סעיף 21 בכתב ההגנה). אפילו לא נכתב הביטוי המפורש "האקינג", רוח הדברים הינה מתן שירות הכולל אמצעי מעקב מתוחכמים ושימוש במחשב ומשמע: פצחנות.

אפילו בומבד, בא כוחו של סוריאנו, אמר כך בעימות שהתקיים ביום 19.5.19 ושעליו מתבססת תביעת בומבד (עמ' 2 בתמליל), בהתייחסותו לכתב ההגנה שהגיש דרוקר:

הוא לחלוטין בא ואומר שם דברים שכביכול פרץ למחשבים וחוזר על דברים שהם שקריים לחלוטין ואין להם גם לא קשר להגנה שלו...

כלומר, גם בומבד טוען שלפי טענות דרוקר בכתב ההגנה מוצג סוריאנו כמי שבמסגרת עיסוקיו גם "פרץ למחשבים". וכאשר כך הוא עצמו, סוריאנו, באמצעות פרקליטו, בומבד, מבין כך את טענות דרוקר בכתב ההגנה – לא ברור כיצד הוא יכול להלין על הצגת אותם הדברים בדיוק על ידי הנתבעים בפרסום השני.

כך גם הביטוי "אוליגרכים", אשר אומנם לא נכלל בכתב ההגנה, אולם ציון וציון בו כי ניתנו שירותים ל"בעלי הון מוכרים" לצד ציון מספר שמות כגון רומן אברמוביץ, ואולג דריפסקה (סעיף 22 בכתב ההגנה). לא ברור כיצד השימוש בביטוי "אוליגרכים" כה משנה את מהות הדברים שפורסמו לעומת הביטוי "בעלי הון מוכרים".

כאשר מסכמים את משמעות הביטויים עליהם מלין סוריאנו, אין כל דרך להבין את הבסיס לטענתו שאין בהם כדי לשקף דיווח "נכון והוגן" של טענות דרוקר בכתב ההגנה שהגיש. באותו כתב ההגנה, מייחד דרוקר פרק שלם להצגת סוריאנו, לפי שיטת דרוקר כמובן. הנתבעים שאבו מתוך טענות דרוקר פרטי מידע המציגים את סוריאנו ופרסמו אותם. הנתבעים בחרו להציג את סוריאנו כמי שבין היתר גם מעורב בעסקאות נשק ובשירותי חקירה הנעשים גם בביצוע פעולות מתוחכמות של מעקב וגם ללקוחות בעלי הון. אפילו לא נעשה פרסום זה בחזרה מילולית על הדברים בכתב ההגנה, שקפו פרסומים אלו כדבעי את עיקרי הטענות בכתב ההגנה של דרוקר.

לטענת סוריאנו, לא ניתן ליתן לפרסומים את הכותרת "דיווח נכון והוגן" שכן הם כללו מידע שכלל דרוקר בכתב ההגנה מטעמו למרות שלא היה כלל רלוונטי למחלוקות נשוא התביעה הראשונה. עוד מלין סוריאנו על כך שהנתבעים נתנו במה רחבה להצגת טענות דרוקר אך לא להצגת טענותיו הוא.

הטענה שלפיה פרסמו הנתבעים פרטי מידע מכתב ההגנה שכלל לא היו רלוונטיים למחלוקות נשוא התביעה הראשונה, לאו טענה היא. טענה זו מתבססת על ההנחה כי כדי לחסות תחת הגנת פרסום מותר לפי סעיף 13(7) בחוק איסור לשון הרע, שומה על המפרסם לבחון את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

אמיתות המידע טרם הפרסום. הוראה המטילה כזו חובה מצויה בחוק איסור לשון הרע במסגרת הגנת תום הלב (סעיף 16 (ב)(2) בחוק איסור לשון הרע), אך לא במסגרת הגנת פרסום מותר. ולא בכדי. חובת הבדיקה הינה נדבך בקביעת תום הלב ובמסגרת הגנת תום הלב, אך לא במסגרת טענת אמת בפרסום. על המפרסם דבר שכבר פורסם בהליך משפטי אין כל חובה לבחון את אמיתות הפרסום. ודאי לא לחוות דעתו מי צודק במחלוקת נשוא ההליך המשפטי.

לשונו של סעיף 13(11) של החוק, ככל שהדבר נוגע לפרסום קודם המוגן לפי סעיף 13(1) על-ידי סעיף 1 של חוק החסינות, אינה מתיישבת עם הפרשנות שדוגל בה בא-כוח המערער, לפיה גם הפרסום הקודם חייב לעמוד במבחן הנכונות וההגינות. פרשנותו מרחיקת הלכת, המטילה למעשה על המפרסם פרסום חוזר בנסיבות של סעיף 13(1) את החובה לבדוק את נכונותו והגינותו של הפרסום הקודם, אינה עולה בקנה אחד עם תוכנו של סעיף 13 המתיר פרסום חוזר (בתנאים האמורים בו) ומנסה להעמידו על בסיס דומה להגנה המסויגת של סעיף 15 המותנה בתום-לב, שאינו מתקיים, למשל, במקרה שהמפרסם לא נקט אמצעים סבירים לפני הפרסום (שאינו אמת) כדי להיווכח באמיתותו (ראה סעיף 16(ב)(2)). (ע"א 348/85 בן ציון נ' הוצאת מודיעין בע"מ, פ"ד מב(1) 797, 801) כדי שפרסום יהווה "דיווח נכון והוגן" של מה שכבר פורסם "תוך כדי" דיון, חייב המפרסם לוודא כי הדברים ישקפו את מה שפורסם, אפילו לא בחזרה מילולית על הדברים. לא מוטלת על המפרסם השני כל חובה לבדוק את אמיתות הדברים שפורסמו בפרסום הקודם וודאי שלא מוטלת עליו החובה לבור מתוכם רק את מה שרלוונטי למחלוקת נשוא הפרסום הקודם. כך גם נוכח טענת סוריאנו שלפיה פרסומי הנתבעים כלל לא נתנו במה לטענותיו הוא. חובה שכזו איננה חלק מהתנאים הקבועים בסעיף 13(7). כאשר כלי תקשורת מפרסם דברים מתוך כתב טענות בהליך פומבי, לא מוטלת עליו החובה לפרסם גם טענות מכתב טענות אחר באותו הליך.

39. ורק להשלמת התמונה יצוין כי גם הטרונייה שמעלה סוריאנו ביחס לפרסום השלישי איננה מתיישבת עם מהותו של הפרסום והגנת פרסום מותר.

הפרסום השלישי, הכתבה מיום 15.5.19, נעשה מיד לאחר הגשת תביעה זו. הפרסום משקף כולו, ראשית עד אחרית, את עמדת הנתבעים ביחס לטענות סוריאנו כלפיהם. עמדה אשר באה לכדי ביטוי במכתבי הנתבעים (באמצעות בא כוחם) לסוריאנו טרם הגשת התביעה ובהמשך גם הועלתה על הכתב בכתבי הטענות בהליך זה.

למעשה, ניתן לראות בפרסום השלישי מעין מכתב התראה של הנתבעים, בו באה לכדי ביטוי העמדה שהם מבקשים להציג ביחס לתביעה שהוגשה נגדם. ביחס למהותו של "מכתב התראה" נפסק כך:

פסיקתו של בית המשפט המחוזי אינה חורגת מגדרי הפרשנות המרחיבה שנתקבלה בפסיקה לגבי החסינות הקבועה בסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע. עוד בעניין זיידמן נקבע כי אפשר שחסינות זו תחול גם על "סיפור המעשה לעורך-הדין לשם הכנת עדות שתוגש במשפט עתיד לבוא" (שם, בעמ' 624; ההדגשה הוספה). משמע – גם בעבר לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

הוגבלה תחולתו של סעיף 13(5) לפרסומים שהם מאוחרים לפתיחת ההליך. המבחן המתאים אינו מבחן הזמן, כי אם מבחן מהותי הבוחן אם הפרסום הוא בגדר "צעד הננקט בקשר עם ההליך בכל שלב משלביו השונים, לרבות כל פניה בכתב ומסמך הנדרש במהלך הרגיל של המשפט והמשמשו כהלכה" (עניין זיידמן). בית המשפט המחוזי יישם מבחן זה על נסיבות המקרה שבא לפניו, והגיע למסקנה כי המכתב נשלח במסגרת הליך משפטי. בכך אין כדי להקים עילה לדון בערעור "בגלגול שלישי".

יתרה מכך, הוצאת מכתבי התראה לפני נקיטת הליך משפטי מגדר החסינות הנתונה לכתבי הטענות המוגשים בהליך אכן עשויה להקשות על יצירת התאמה בין הטענות שבמכתב ההתראה לבין הטענות שנטענות לבסוף בהליך. אין גם מקום להבחין בין פרסומים שונים, שנעשו בגדר הליך משפטי, לעניין נפקות היעדרה של זיקה בין הפרסום לבין תוכן ההליך. ההלכה שנקבעה בעניין חיר מתייחסת לכל פרסום שנעשה במסגרת הליך משפטי, לפי התנאים שנקבעו בעניין זיידמן, ובכלל זה גם למכתב התראה כדוגמת זה שנשלח במקרה שלפנינו. (רע"א 43/11 עו"ד רועי הרם נ' יצחק זקס [פורסם בבנב])
(28.8.11, פסקה 5)

כך לעניין "מכתב התראה" וכך גם להצגת עמדת הנתבעים באמצעות האתר. הרי סוריאנו תבע את הנתבעים בהיותם חלק מאותו אתר ובהיותם כלי תקשורת. בשלב שבו נעשה הפרסום השלישי כבר היו הנתבעים בעלי דין בתביעה זו. הפרסום השלישי איננו חזרה על מה שפורסם במסגרת התביעה הראשונה, כמו שהיו הפרסום הראשון והפרסום השני, אלא הצגת עמדת הנתבעים בתביעה שכבר הוגשה נגדם. פרסום זה הינו כזה שנעשה במסגרת ההליך ואיננו שונה מתגובה למכתב התראה. ההגנה הנתונה לפרסום זה נובעת במישרין מהוראת סעיף 13(5) בחוק איסור לשון הרע, הגנה מוחלטת שאיננה תלויה בתוכן הפרסום, איננה מחייבת "אובייקטיביות" ואיננה צריכה אף להיות "דיווח הוגן".

הפרסום השלישי הינו בסך הכל תגובת הנתבעים לטענות סוריאנו כלפיהם בתביעה זו.

וכך ניתן לסכם הדיון בפרק זה – הגנת פרסום מותר. 40.

הגנת פרסום מותר מקנה הגנה מוחלטת לפרסום שנעשה תוך כדי הליך משפטי (סעיף 13(5) בחוק איסור לשון הרע), והגנה מוחלטת לפרסום חוזר של דברים מתוך הליך משפטי פומבי ובלבד שפרסום חוזר זה מהווה "דיווח נכון והוגן" של מה שפורסם (סעיף 13(7) בחוק איסור לשון הרע).

הפרסום הראשון והפרסום השני נעשו בעקבות הגשת כתב ההגנה של דרוקר בתביעה הראשונה. בפרסומים אלו הציגו הנתבעים את עמדת דרוקר ביחס לתביעה שהגיש נגדו סוריאנו ובהבלטת מידע שנכלל בכתב ההגנה ומתייחס לעיסוקיו של סוריאנו לקשריו עם רה"מ. בפרסומים אלו נכתב כי סוריאנו מעורב בעסקאות נשק, כי החברה שבבעלות סוריאנו מעניקה שירותי אבטחה ומעקב הכוללים גם פריצה למחשבים ("האקינג"), וכי אותה חברה שבבעלות סוריאנו מעניקה שירותים לבעלי הון – אוליגרכים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

הן הביטוי "האקינג" והן שמות הלקוחות של סוריאנו מופיעים בנוסח כתב ההגנה אשר בתיק הממוחשב ולכן טענת סוריאנו שלא כך הדבר הופרכה. ואפילו נמצא שביטויים אלו לא הופיעו, כי נמחקו מהנוסח המודפס שהוגש, אין בהבאתם כדי לשנות מהטענות שנטענו בכתב ההגנה ואין בכך כדי לשלול את היות הפרסומים שיקוף נכון והוגן של טענות דרוקר בכתב ההגנה.

בנוסף, נמצא שאפשר וטענות דרוקר בכתב ההגנה הרחיבו שלא לצורך את יריעת המחלוקת שבינו לבין סוריאנו, ואפשר שטענות דרוקר בכתב ההגנה כלל לא היו נכונות. אפשרויות אלו לא רלוונטיות להחלת הגנת פרסום מותר בפרסום חוזר של מה שפורסם בכתבי טענות. אין זה תפקידו של כלי התקשורת המדווח על הליך משפטי לבחון ולקבוע מה מדויק במה שנטען או מה רלוונטי במה שצורף לכתבי הטענות.

בפרסומים אלו אכן הוצגה אך ורק עמדת דרוקר. לא זו של סוריאנו. אף מצב זה איננו שולל את תחולתה של ההגנה. הגנת פרסום חוזר איננה תלויה בכך שאותו פרסום ייתן במה שווה לשני הצדדים בהליך נשוא הדיווח.

בפרסום נוסף, זה השלישי, בכלל התייחסות נרחבת של הנתבעים לתביעה בתיק זה והצגת עמדתם כפי שבהמשך הובאה בכתב ההגנה. התייחסות זו עומדת בפני עצמה וחוסה בהגנה המוקנית לפרסומים בהליך המשפטי עצמו.

ונוכח כל זאת, אפילו מצאתי שיש בפרסומים שעשו הנתבעים בקשר עם סוריאנו משום "לשון הרע", הרי שעומדת להם הגנת "פרסום מותר" וגם מכך נדחית תביעת סוריאנו.

IV. הגנת תום הלב

41. ממילא שלו מצאתי שהיה בפרסומים שעשו הנתבעים לשון הרע כלפי סוריאנו ושלא היה בהם כדי להקנות להם את הגנת "פרסום מותר", הייתה התביעה נדחית גם בהתבסס על הגנת תום הלב. לטענה זו אתייחס בקליפת אגוז לאחר שכבר מצאתי שדין תביעת סוריאנו להידחות.

42. הגנת תום הלב מתייחסת למצבים בהם נמצא שהפרסום שנעשה לא היה אמת, או שלא ניתן להוכיח שהוא אמת. במקרה דנא, לשאלת תחולתה של ההגנה הייתה רלוונטיות לו נמצא שאין אמת בפרסומים שעשו הנתבעים ביחס לסוריאנו. כלומר, שאין אמת בטענות המייחסות לסוריאנו מעורבות בעסקאות נשק, שאין אמת בטענות המייחסות לו מתן שירותי אבטחה ומעקב הכוללים גם פריצה למחשבים, שאין אמת בטענה שהחברה שבבעלותו העניקה שירותים כאלו גם לאוליגרכים, ואף שאין אמת בטענות המייחסות לו הגשת תביעות השתקה.

בהנחה שהפרסומים שעשו הנתבעים כללו פרטים שאינם אמת כאמור, ואלו מהווים לשון הרע ולא חוסים תחת הגנת "פרסום מותר", או אז הייתה נבחנת טענת הגנת תום הלב.

43. הפרסומים שעשו הנתבעים עסקו בסיקור התביעה הראשונה ובפרט נוכח העניין הציבורי שיש בסוריאנו, נוכח הפרסומים הקודמים בדבר היותו חשוד בעיני המשטרה כמי ששלח חוקרים לעקוב אחר החוקרים המעורבים בחקירות רה"מ. במסגרת הפרסומים הודגשו פרטים על פעילות סוריאנו כפי שהובאו בתביעה הראשונה, לא נמצא שהפרסומים חרגו מהסביר בנסיבות העניין, ולנתבעים עומדת חזקת תום הלב לפי סעיף 16 בחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

לא מצאתי סיבה לקבוע שחזקה זו הופרכה. לא מצאתי סיבה לקבוע שמי מהנתבעים התנהל שלא בתום לב בהקשר לפרסומים נשוא התביעה. לא מצאתי שמי מהנתבעים לא האמין שהפרסומים משקפים כדבעי את טענות דרוקר בתביעה הראשונה, או שלא ננקטו אמצעים סבירים כדי לוודא שהפרסומים אכן משקפים את הטענות של דרוקר בתביעה הראשונה.

סעיף 15(2) בחוק איסור לשון הרע מקנה הגנה במצבים שבהם "היחסים שבינו לבין האדם .44

שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום".

הוראה זו מקנה הגנה גם לפרסומים עיתונאיים, הנעשים בעניין ציבורי. כך גם במקרה זה.

סעיף 15(3) בחוק איסור לשון הרע מקנה הגנה גם במצבים בהם נעשה הפרסום כדי להגן על "עניין אישי כשר", והפרסום השלישי חוסה גם תחת הגנה זו.

לו מצאתי שהיה בפרסומים "לשון הרע" ולו מצאתי שאין בנסיבות בהם פורסמו כדי לבסס הגנת "פרסום מותר", ועל יסוד האפשרות שגם אין אמת בפרסומים – עדיין הייתה נדחית התביעה על בסיס הגנת תום הלב.

V. תביעת בומבד

חלקו השני של כתב התביעה עוסק בטענות בומבד להוצאת לשון הרע כלפיו. .45

לטענת בומבד, בעימות שנערך ביום 19.5.19 בינו לבין טאוסטיג, הטיח בו טאוסטיג ביטויים קשים, יחס לו אמירת "אוסף של שקרים", ובכך בצע כלפיו עוולת הוצאת לשון הרע. כך גם טוען בומבד ביחס לפרסום הרביעי, כתבה שפרסם פרסיקו באתר ביום 20.5.19 ובו התייחסות נרחבת לחילופי הדברים בעימות יום קודם. גם בפרסום הרביעי, טוען בומבד, הוא מוצג כמי שאיננו דובר אמת.

הנתבעים מצידם, אינם מכחישים את ביצוע הפרסומים (הן חילופי הדברים בעימות והן בפרסום הרביעי), אך דוחים את הטענה שיש בהם כדי להוות לשון הרע כלפי בומבד. הדברים שנאמרו ובהמשך גם נכתבו, טוענים הנתבעים, הינם בסך הכל הבעת דעה ביחס לדברים שאמר בומבד, כולל אלו בהם הוא עצמו הטיח בנתבעים כי פרסמו "דברים שקריים". אמירות אלו אינן מגיעות כדי לשון הרע ועל כל פנים עומדת לנתבעים הגנת אמת בפרסום והגנת תום הלב.

לצד הטענות לגופה של הטענה, טוענים הנתבעים להיעדר יריבות. .46

לפי שיטת הנתבעים, כיוון שהדברים שנאמרו בעימות ובפרסום הרביעי שבעכבותיו מתייחסים לסוריאנו, ולא לבומבד אשר מייצג את סוריאנו, הרי שגם הטענות הינן רק של סוריאנו.

אכן, בומבד הינו שלוחו של סוריאנו ומי שמייצגו כפרקליט בהליך זה ובהליכים אחרים. הטענות שטוען בומבד בהליכים הללו נטענות במעמדו זה – כשלוחו של סוריאנו. עם זאת, הדברים שנאמרו על ידי טאוסטיג במהלך העימות נאמרו במפורש ביחס לבומבד, לא ביחס לסוריאנו. והדברים שנכתבו בפרסום הרביעי בעקבות העימות, התייחסו לבומבד, לא לסוריאנו. אפילו ניתוח הטענות בסיכומי הנתבעים (סעיפים 77-78 למשל) מתייחס לבומבד ולא לסוריאנו. עמדה שאיננה מתיישבת עם הטענה להיעדר יריבות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

משכך, עמדה לבומבך הזכות לבוא חשבון על הדברים שנאמרו כלפיו ולא עומדת לנתבעים הזכות לבור להם את התובע ביחס לדברים שנאמרו כלפי בומבך. הטענה להיעדר יריבות – נדחית.

47. עיקר טענות בומבך מתבסס על חילופי הדברים בעימות הרדיו מול טאזסיג. מעיון בתמליל מתברר שהעימות החל בדברים שאמר בומבך, כאשר הוא מתאר את התביעה שהוגשה נגד דרוקר, התביעה הראשונה, ואת טענות סוריאנו. בומבך מותח ביקורת על אופן פרסום הדברים באתר וכך בדיוק אומר, עוד בטרם נאמר דבר על ידי טאזסיג:

ואז אתר העין השביעית לא רק מפרסם, כמובן שהוא לא לוקח תגובה, לא בא ומבקש לשמוע מה אומר הצד השני, מה אנחנו אומרים, בא וכותב שם דברים שקריים, כותב אפילו דברים שלא היו בכתב ההגנה, בא ומרחיב את הדברים, כותב דברים חמורים, כותב על פריצה למחשבים, לא מקבל את התגובה שלנו. [ההדגשה הוספה – הח"מ]

כלומר, בומבך, התובע בתיק זה, הוא עצמו הטיח בנתבעים את הטענה שהם מפרסמים "דברים שקריים". בומבך הציג את הנתבעים כמי שמשקרים לציבור בפרסומים שעשו. לאחר דברים אלו, בקש המראיין את תגובתו של טאזסיג, אשר הגיב כך:

... אני הקשבתי לדברים האלה ואני פשוט מזועזע שהאדם הזה הוא עורך דין בישראל. פשוט אוסף של שקרים. אני לא יודע אפילו מאיפה להתחיל. פשוט שום דבר שהוא לא אמר הוא לא נכון.

כיוון שבומבך מלין על דברים אלו של טאזסיג, בחינת התביעה תחל בבירור השאלה אם יש בהם, בדברי טאזסיג ובנסיבות בהם נאמרו, משום לשון הרע.

48. כפי שכבר צוין במסגרת הדיון בתביעת סוריאנו, על בומבך, התובע, להראות כיצד עונה הפרסום על הגדרת "לשון הרע", מתוך החלופות השונות הקבועות בהוראה זו וביישום מבחן אובייקטיבי. עליו להראות כי "השומע או הצופה הסביר" יראו בפרסום ככזה פרסום "משפיל" או כזה אשר עלול לעשותו "מטרה לשנאה, לבוז או ללעג", ביישום אותם מבחנים אובייקטיביים לסיווג פרסום ככזה המהווה "לשון הרע". עליו לעשות כן בשים לב למתח שבין זכותו לשמו הטוב לחופש הביטוי.

עוד צוין, כי ביישום מבחן אובייקטיבי לבחינתו של פרסום בהקשר זה, יש לאבחן בין ביטוי המשקף עובדה לביטוי המשקף דעה. שניהם עלולים להיתפס כלשון הרע, אך ביטוי שנתפס כדעה יהיה בדרך כלל קרוב יותר לכזה שאיננו נתפס כבעל נזק פוטנציאלי גדול וכזה שיקנה עדיפות לחופש הביטוי.

במקרה דנא, הדברים אשר אמר טאזסיג משקפים במובהק דעה אישית שלו. הם נאמרו בתגובה ישירה לדברים שאמר בומבך, במסגרת העימות, כאשר שני הצדדים מטיחים זה בזה כינויי גנאי.

אמירתו של טאזסיג בדבר אמירת דברי שקר על ידי בומבך, איננה לשון הרע בדיוק כשם שאמירתו הקודמת של בומבך, באותה לשון בדיוק, איננה כזו. למאזין הסביר ברור כי מדובר במי שנמצאים בשני עברי המתרס ומאשימים זה את זה בדברי גנאי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

ובכלל, לא ברור כיצד מצפה בומבך שיגיב טאובסיג כאשר בומבך מטיח בו פרסום דברי שקר. הרי ברור שעמדה לטאובסיג הזכות לכפור בדברים אלו. ואם בחילופי דעות ניתן משקל יתר לחופש הביטוי, בחילופי דברים הנעשים תוך כדי עימות – שאני. במצב זה ודאי שיש ליתן העדיפות לחפש הביטוי.

אם כך, בומבך הטיח ביטוי גנאי בטאובסיג וטען כי באתר פורסמו דברי שקר, טאובסיג הגיב בהכחשה וטען שדווקא דברי בומבך מהווים דברי שקר, שתי האמירות נתפסות כדעה אישית אגב ויכוח, ושתי האמירות אינן מהוות לשון הרע.

די בכך כדי לדחות את טענות בומבך ביחס לדברים שאמר טאובסיג בעימות.

כך ביחס לטענות בומבך המתייחסות לחילופי הדברים בעימות וכך גם ביחס לטענות המתייחסות לפרסום הרביעי. 49.

הפרסום הרביעי נעשה באתר ביום 20.5.19. פרסום זה קצר וכולל התייחסות ממוקדת לטענות בומבך בעימות. כותרת המשנה של הפרסום כתובה כך:

"במהלך הריאיון התבטא עו"ד בומבך באופן מסולף, שעלול להטעות את המאזינים. הנה

רשימה קצרה של הטענות של בומבך ושל העובדות האמתיות."

בהמשך לכותרת זו, נעשית סקירה של טענות שונות שטען בומבך בעימות, כגון הטענות לסיקור חד צדדי ומוטה של התביעה הראשונה והצגת נתונים שלא נכללו בכתב ההגנה של דרוקר בתביעה הראשונה. הנתבעים כופרים בטענות אלו ומציגים את תגובתם לטענות, כשבאלו הפנייה לכתבי הטענות שצורפו והצגת עמדתם שלפיה אין דופי בפרסומים שנעשו.

על פניו, מהווה הפרסום הרביעי השלמה של טענות הנתבעים ביחס לטענות שטען נגדם בומבך בעימות. תגובה זו נתפסת, בבחינה אובייקטיבית, כהצגת דעה של הנתבעים אל מול דעתו של בומבך. לאחר שבמהלך העימות הטיח בומבך בנתבעים אחריות לפרסומים שקריים, מציגים הנתבעים גם בפרסום הרביעי עמדה הפוכה. הנתבעים אף אינם עושים בפרסום הרביעי שימוש באותה לשון בוטה בה עשו שימוש בומבך וטאובסיג, אלא מסתפקים בטענה שבומבך הציג הדברים "באופן מסולף" ובמענה פרטני לטענותיו.

גם ביחס לפרסום הרביעי, בשים לב להקשר הדברים, המשך תגובת הנתבעים לטענות בומבך, ביישום מבחן אובייקטיבי ומתן העדיפות לחפש הביטוי – אינני מוצא שיש בפרסום הרביעי לשון הרע כלפי בומבך.

שני הצדדים בוחנים בקפדנות את טענות בומבך בעימות למול תגובת הנתבעים בעימות ובפרסום הרביעי. בומבך מנסה בכך להראות שלא הייתה אמת בטענות שהוטחו כלפיו, בעוד הנתבעים מנסים להראות שדווקא תגובתם לדברי בומבך היא האמת. 50.

לא מצאתי לערוך השוואה זו במסגרת בחינת טענת הגנה אפשרית של "אמת בפרסום", באשר מצאתי, כאמור, שאין בדברים כדי להוות לשון הרע ונוכח טענת ההגנה הנוספת – הגנת תום הלב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

לא מצאתי, במכלול הנסיבות, שמי מהצדדים בקש "לשקר" ולהציג מידע מסולף. אותה עת בה התקיים העימות כבר הייתה תביעה זו תלויה ועומדת, כאשר כל צד בקש להגן על עמדתו לקראת בירור התביעה. ניסיון לקבוע עם מי מהצדדים "שיקר" בטיעוניו עלול להביא לפגיעה לא מידתית במי מהצדדים וכאשר אין צורך להזדקק לטענות אלו להכרעה במחלוקות, מצאתי להימנע מלעשות כן.

51. אפילו מצאתי שיש בדברים שנאמרו בעימות ונכתבו בפרסום הרביעי משום "לשון הרע", הרי שעומדת לנתבעים הגנת תום הלב. ההתייחסות לכך תיעשה בקליפת אגוז.

לביסוס הגנה זו על הנתבעים לעמוד בתנאי כפול: עליהם להראות שפעלו בתום לב ועליהם להראות שמתקיימת חלופה מהחלופות הקבועות בסעיף 15 בחוק איסור לשון הרע.

בחינת השתלשלות העניינים מלמדת כי הנתבעים עשו מאמץ ניכר להפסיק את דעת סוריאנו, לאחר שזה פנה במכתב התראה מיד לאחר הפרסום הראשון. כך נעשו שינויים בפרסומים (שינוי בכותרות המשנה, הסרת שמות וכד'), אשר אומנם לא שינו את עיקר הפרסומים אך מלמדים על ניסיון לוודא שהפרסומים מדויקים. כאשר כך התנהלו הנתבעים ביחס לפרסומים הקודמים, לא מצאתי כל יסוד לאפשרות שלילת חזקת תום הלב העומדת להם גם בדברים שנאמרו בעימות וגם באלו שנכתבו בעקבותיו. בומבך לא מציג כל ראיה שתאפשר לשלול את תום לב הנתבעים ועל פני הדברים, ניכר כי הנתבעים האמינו כי הפרסומים אכן מבטאים דיווח נכון והוגן של הטענות בכתב ההגנה שהגיש דרוקר.

לנתבעים אף עומדות ההגנות הקבועות בסעיף 15 בחוק איסור לשון הרע.

כך ההגנה הנתונה למי שעושה פרסום לשם הגנה על "עניין אישי כשר" (סעיף 15(3) בחוק איסור לשון הרע). בומבך הרי הציג את הנתבעים כמי שבצעו פרסומים שקריים. לנתבעים עמדה הזכות המלאה לכפור בטענה זו ולהציג את גרסתם ביחס לדברי בומבך.

כך גם ההגנה הנתונה למי שמבצע פרסום מתוך "חובה חוקית, מוסרית או חברתית" (סעיף 15(2) בחוק איסור לשון הרע). הנתבעים נושאים על נס את היותם, לשיטתם, אתר שהינו "זירה בלתי תלויה, ללא קשרים או מחויבות כלשהי לגופים שאותם היא מסקרת, ללא מורא וללא משוא פנים" (סעיף 19 בכתב ההגנה). כאשר סיקור תביעה זו עורר עניין ציבורי כזה שנערך עימות ברדיו, ברורה גם תחושת הנתבעים לחובתם להציג בפני הציבור את גרסתם לדברים שהוטחו בהם.

ולפיכך, אפילו מצאתי שיש בדברי טאוסיג בעימות או בפרסום הרביעי משום לשון הרע כלפי בומבך, ואפילו מצאתי שטענות הנתבעים בפרסומים אלו אינן נכונות, עדין עומדת להם הגנת תום הלב וגם בכך די להביא לדחיית תביעת בומבך.

נוכח כל זאת, לא מצאתי ממש בתביעת בומבך וזו – נדחית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

VI. טענת "תביעת השתקה"

52. לאחר שנמצא שיש לדחות את התביעה, ניתן לחזור לטענה ההיולית שהעלו הנתבעים בכתב ההגנה ביחס לתביעת סוריאנו – הטענה כי יש לסווג תביעה זו כתביעת השתקה, וראוי היה שתידחה כבר מטעם זה.

לפי גרסת הנתבעים, לא בבירור טענות לקיומה של עוולה מעונין סוריאנו, כי אם בהטלת מורא והרתעת כל כלי תקשורת השוקל לפרסם על אודותיו מידע. להמחשת טענה זו מפנים הנתבעים לשלל התביעות שהגיש סוריאנו מאז החלו הפרסומים על אודותיו, לכך שהתביעות מוגשות נגד גופי תקשורת קטנים ולא נגד אלו הגדולים אף שגם הם מפרסמים דברים אודות סוריאנו, כי סכומי התביעה מופרזים בעליל, וכי סוריאנו עוקב באדיקות אחר הרשתות החברתיות, המרשתת וכלי התקשורת, ופונה בדרישה להסרת כל פרסום אודותיו מיידית ותוך איום בתביעה.

סוריאנו מכחיש טענות אלו מכל וכל. לפי גרסת סוריאנו, הוא מצא עצמו במרכז מסע הכפשות אשר נפל עליו כרעם ביום בהיר. מאיש עסקים אלמוני השומר על פרטיותו, הוא הפך בין לילה לדמות המצויה במוקד גל של פרסומים מכפישים. כל התנהלותו מאז החל אותו גל נועדה לשמור על שמו הטוב וזכויותיו. לא להרתיע ולא להשתיק גופי תקשורת.

53. על מהותה של "תביעת השתקה" והמבחנים המאפשרים לאבחן תביעה לגיטימית אל מול תביעת השתקה נכתב די והותר.

בתמצית, כאשר נטענת טענה לסיווג תביעה כתביעת השתקה, רובץ לפתחו של הטוען (הנתבע) הנטל להראות כי מתקיימים המבחנים המלמדים שמטרתה העיקרית של התביעה הינה הפעלת לחץ, הרתעה, והשתקת ביקורת. טענה זו רחוקה מלהיות פשוטה להוכחה. תובע הרי לעולם לא יודה שהוא מבקש "להשתיק" פרסומים אודותיו ולעולם יטען לעילת תביעה לגיטימית לעילא ולעילא. בדרך כלל בהתבסס על טענה להוצאת לשון הרע ביחס לפרסום שנעשה בעניינו.

אין איפוא מנוס מיישום מבחנים שונים אשר עשויים לאתר את אותם מקרים בהם עניינו האמיתי של התובע, זה הנסתר, הוא השתקה. לכך הוצעו מבחנים שונים ובהם סכום התביעה, העניין הציבורי בפרסום ופערי הכוח שבין הצדדים, אך זו איננה רשימה סגורה.

54. תביעה זו של סוריאנו הועמדה על הסך של 420,000 ₪ (בהפחתת הסעד שהופנה כלפי דרוקר ובלי אבחנה בין תביעת סוריאנו לתביעת בומבך – סעיף 136 בכתב התביעה המתוקן).

הפיצוי הקבוע בחוק איסור לשון הרע ללא צורך בהוכחת נזק עומד על כ- 72,000 ₪. סכום התביעה לו נחשפו הנתבעים עומד על סכום הגבוה כמעט פי 6 מהסכום הקבוע כפיצוי מקסימלי לפרסום ללא הוכחת נזק. סכום התביעה הגבוה אכן מהווה אינדיקציה המטילה ספק בתכליתה האמתית של התביעה.

סוריאנו הינו איש עסקים שלפי הנטען עסקיו חובקים עולם ושירותיו ניתנים לכאלו שהינם בעלי הון. הנתבעים מציגים את סוריאנו כ"איש עסקים אמיד" (סעיף 10 בכתב ההגנה) וסוריאנו לא מצא להביא פרטים על עסקיו ורכושו. הנתבעת 1, העין השביעית, הינה עמותה בעוד טאוסק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

ופרסיקו הינם עיתונאים. פערי הכוחות בכל הנוגע ליכולת הכלכלית בין סוריאנו לנתבעים – ברורים.

הפרסומים נשוא התביעה מתייחסים להליך נשוא התביעה הראשונה. תביעת סוריאנו את דרוקר. אלו נסבים על אותו חשד של המשטרה במעורבות סוריאנו במעקב אחרי חוקרים במשטרה. פרשה זו עמדה על סדר היום הציבורי בסמוך לאחר שידור הכתבה עם המפכ"ל, פברואר 2018, ונותרה בתחום העניין הציבורי כאשר התביעה הראשונה עודנה מתבררת. ונוכח טענות דרוקר לקשרים שיש, או היו, לסוריאנו עם רה"מ, גם העניין הציבורי בפעילות סוריאנו ברור.

אף הנסיבות הייחודיות לתובענה זו מטילות סימן שאלה סביב מניעי סוריאנו. הפרסום הראשון בו דווח על כתב ההגנה שהגיש דרוקר נעשה ביום 23.4.19. בו ביום, שעות ספורות לאחר הפרסום, פנה סוריאנו לנתבעים במכתב התראה ארוך ובדרישה להסיר את הביטוי "עסקאות נשק" (נספחים 5 ו-6 לכתב התביעה המתוקן). כך גם ביחס לפרסום השני מיום 24.4.19 אשר אף הוא "זכה" למכתב התראה "בהול" בו ביום והתביעה הוגשה ביום 15.5.19.

איומים בתביעה על פרטים בודדים מהפרסום, משלוח מכתבים "בהולים", הגשת התביעה ממש בסמוך לפרסומים, תביעה בסכום כה גבוה, של מי שמוצג כבעל הון התובע עמותה ועיתונאים שיכולתם קטנה בהרבה, ובקשר עם עניין ציבורי מובהק – אלו אינדיקציות אפשריות לסיווג התביעה כתביעת השתקה.

גם היות תביעה זו אחת מסדרת תביעות שהגיש סוריאנו בטענה להוצאת לשון הרע עשויה להיות אינדיקציה לתכלית האמתית של התביעה.

לנתונים אלו ניתן להוסיף שימוש במבחן נוסף – מבחן המופרכות. 55.

טענות בעל דין יכולות להתקבל ויכולות להידחות. טענה לא תיחשב בדרך כלל לטענה לא לגיטימית גם אם נמצא שנדחתה. מחלוקת על סיווג פרסום, למשל, אם הבעת דעה לגיטימית או שמא לשון הרע אסורה, תוכרע לטובת מי מהצדדים אך מבלי שהטענה שנדחתה תיחשב בהכרח כמופרכת. זו מהות ההליך המשפטי – הכרעה במחלוקות.

אלא שלצד הכלל יתכנו יוצאים מן הכלל. יתכנו מצבי קיצון בהם נמצא שטענה שנטענה הייתה מופרכת בעליל. טענה שאפשר מוטב לולא נטענה משנטענה. טענה שנמצאה חסרת בסיס לחלוטין.

טענה שנטענה ונמצא שלא זו בלבד שאין לקבלה אלא שהייתה זו טענה נעדרת כל בסיס מלכתחילה, עלולה להימצא כטענה מופרכת בעליל.

מצבור של טענות מופרכות בעליל כבסיס לעמדת בעל דין, עלול להביא לסיווג כלל טענותיו כמופרכות בעליל וכאשר כך ביחס לטענות תובע – למסקנה כי התביעה מופרכת בעליל.

במסגרת מבחן המופרכות, ניתן לבחון את מכלול טענות בעל הדין ואם נמצא שאלו כולן טענות מופרכות וחסרות בסיס, כי אז תיוותר המסקנה כי התביעה מופרכת בעליל.

מצב בו נמצאה תביעה ככזו שהיא מופרכת בעליל, עשוי לסייע בבחינת הטענה להיותה תביעת השתקה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

56.

סוריאנו נחשף לציבור זה מכבר ועל רקע טענות לקשרים עם רה"מ. איתרע מזלו והוא נדחף לקדמת הבמה לאחר הכתבה עם המפכ"ל והפרסומים המזהים אותו כזה בו חושדת המשטרה כמי שבצע מעקבים אחר חוקרים במשטרה. הטרוניה, המחאה, ההכחשה ואף נקיטת הליכים משפטיים הייתה מובנת כל עוד זו מתמקדת באותו חשד. הטענה כי פרסום היות סוריאנו חשוד במעקב אחר חוקרי רה"מ מהווה לשון הרע כלפיו, איננה טענה חסרת בסיס ואיננה טענה מופרכת, בין אם התקבלה ובין אם לאו. כמובן, תביעה עלולה להתברר כתביעת השתקה גם אם איננה מופרכת וביישום מבחנים נוספים, אך בכל הנוגע למבחן המופרכות – לא ניתן לראות בטענה ללשון הרע המתייחסת לאותו חשד שפורסם טענה "מופרכת בעליל".

דא עקא, שתביעה זו כלל לא עוסקת באותו חשד ולא באותו פרסום שבצע דרוקר ובו ציין את שמו של סוריאנו כחשוד. תביעה זו עוסקת בדיווח על הליך משפטי.

סוריאנו בחר לממש זכות היסוד של גישה לערכאות והגיש תביעה נגד דרוקר. התביעה הראשונה. כל שעשו הנתבעים הוא לדווח באתר על אותה התביעה ולהציג את גרסת דרוקר. הא ותו לא. ועל כך יצא נגדם סוריאנו בשצף קצף. תחילה במכתבי התראה ודרישות לתיקונים בפרסום, בהמשך בהגשת תביעה זו, ולבסוף בהגשת כתב תביעה מתוקן על שהנתבעים העזו לדווח ולהציג את גרסתם ביחס לתביעה שהוגשה.

כאשר סוריאנו טוען שעניינו העיקרי הפרכת אותה טענה למעורבות במעקב אחר חוקרים, בחינת טענותיו כלפי הנתבעים מביאה ליותר מזקיפת גבה. קשה להבין את הבסיס להתמקדות במה שנראה כפרטים אזוטריים מתוך הפרסומים שנעשו. הביטוי "עסקאות נשק" חלף הביטוי "מכירת מסוקים"; הביטוי "האקינג" במקום "מחקרי מחשב"; הביטוי "אוליגרכים" במקום "בעלי הון"; ואזכור שמות עליהם רוב הציבור לא שמע ולא מכיר. על זה התבסס כתב תביעה המונה עשרות עמודים. ובכל אותם עשרות עמודים, כך התברר, לא מצא סוריאנו אפילו לנסות ולהסביר כיצד מצא לתבוע פיצוי בסך של 420,000 ₪ ומה הבסיס לסכום תביעה זה. אפילו סכום התביעה נמצא מופרך.

ניתן להקשות ולשאול הכיצד איפוא נדרשה הכרעה המשתרעת על פני עשרות עמודים בתביעה שכזו, אם נמצא שזו מופרכת בעליל. המענה טמון בריבוי הטענות שהעלה סוריאנו. טענות שחייבו התייחסות. המסקנה בדבר מהות התביעה נעשית לאחר בחינה כוללת של הטענות, אחת לאחת.

כאשר נמצא שהביטויים עליהם הלין סוריאנו אינם "לשון הרע", כאשר נמצא שבכלל עומדת לנתבעים הגנת "פרסום מותר", וכשאלו מתווספות למכלול הנסיבות כאמור – המסקנה הינה שתביעה זו של סוריאנו הינה תביעה מופרכת בעליל. תביעה אשר בבחינתה הכוללת – קשה להבין מדוע בכלל הוגשה. קשה להבין מדוע בחר סוריאנו לבוא חשבון עם הנתבעים במקום להמשיך בבירור אותה טענה שטלטלה אותו מלכתחילה – פרסום שמו כחשוד בעיני המשטרה. לא קשה להבין את בחירת סוריאנו בניהול תביעה שנמצאה כמתבססת על טענות מופרכות בעליל, אם מתברר שזו בכלל מסתירה מניע שונה לחלוטין. זה המכונה: "תביעת השתקה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

57. אם כך, נמצא שסוריאנו בחר לתקוף את הנתבעים בשלל מכתבי התראה מיד עם ביצוע הפרסומים ובדרישות חוזרות ונשנות לתיקון הדברים שפורסמו; נמצא שהתביעה הוגשה בתוך זמן קצר ובהמשך תוקן סכום התביעה והועמד על 420,000 ₪ ומשמע: סכום גבוה מאד ביחס למקובל כפיצוי ללא הוכחת נזק; נמצא שיש פערי כוחות משמעותיים בין הצדדים; נמצא שיש עניין ציבורי בדיווחים על סוריאנו נוכח הטענות לקשרים שיש או היו לו עם רה"מ; נמצא כי תביעה זו הינה אחת מני רבות שמנהל סוריאנו; ונמצא כי בסופו של יום נמצאו טענותיו הרבות של סוריאנו כלפי הנתבעים – מופרכות.

המסקנה בלתי נמנעת: תביעת סוריאנו הינה תביעת השתקה.

אין ספק בדבר החשיבות שרואה סוריאנו לשמירה על שמו הטוב, זכות שעומדת לו ללא כחל וסרק, אלא שלא זו הזכות מניעה את הגשת התביעה. מסתבר שהמניע העיקרי בהגשת התביעה היה רצונו של סוריאנו לעצור את מבול הכתבות והפרסומים שנעשו אודותיו כך שכל מפרסם אפשרי ישקול את כדאיות הפרסום.

תביעת סוריאנו עשויה הייתה להידחות כבר מטעם זה, ולמסקנה זו תהיה השלכה על פסיקת ההוצאות.

VII. סיכום

58. לא מצאתי ממש ביתר טענות הצדדים.

59. וכך ניתן לסכם:

א. תביעה זו הוגשה בעקבות הגשת כתב ההגנה מטעמו של דרוקר בתביעה הראשונה, והתבררה במקביל לבירור אותה תביעה.

התביעה הראשונה עסקה בדברים שאמר דרוקר ובטענה שסוריאנו הוא אותו חשוד, בעיני המשטרה, במעורבות במעקב אחר חוקרים בקשר עם חקירות רה"מ. תובענה זו, מאידך, איננה עוסקת כלל באותו פרסום של דרוקר אלא בסיקור התביעה הראשונה.

ב. בבסיס טענות סוריאנו בתיק זה עומדת הטענה שדיווחי הנתבעים על התביעה הראשונה מוטים, אינם אובייקטיביים, משקפים את גרסת דרוקר בלבד, כוללים פרטי מידע שיש בהם לשון הרע כלפיו ואין הם חוסים תחת הגנת פרסום מותר. טענות אלו מעלה סוריאנו ביחס לשלושה פרסומים של הנתבעים. שניים שנעשו לפני ובסמוך להגשת התביעה ושלישי שנעשה לאחר שהוגשה.

בחינת טענות סוריאנו נעשתה בדרך המקובלת של בירור תביעות המתבססות על חוק איסור לשון הרע. תחילה נבחנו הפרסומים כדי לראות אם יש בהם "לשון הרע" כלפי סוריאנו, בהמשך נבחנו טענות הגנה אפשריות ככל ויש בפרסומים לשון הרע, ולבסוף נעשתה הסתכלות כוללת על התביעה כדי לבחון אם זו מהווה "תביעת השתקה", כטענת הנתבעים.

ג. בחינה דקדקנית של טענות סוריאנו, הראתה שמכלל הפרסום הראשון מלין סוריאנו על שניים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

סוריאנו מלין על הביטוי המייחס לו מעורבות ב"עסקאות נשק", אך נמצא שאין בביטוי זה כדי להוות "לשון הרע". שבחינה אובייקטיבית של הביטוי איננה מאפשרת קבלת הטענה שיש בו פוטנציאל של ביזוי, השפלה או פגיעה אחרת בסוריאנו.

סוריאנו מלין על הבאת ציטוטים נרחבים מהטענות בכתב ההגנה וטוען שאלו בכלל אמירות של דרוקר שלא רלוונטיות למחלוקות ומתבססות על נתונים שהושגו בפגיעה לא לגיטימית בפרטיותו. טענה שכזו איננה מבססת קיומה של "לשון הרע". תהיה אשר תהיה דרך השגת הראיות בידי דרוקר ותהיה אשר תהיה מידת הרלוונטיות של הטענות, כל עוד אין בהן כדי להוות "לשון הרע", לא ניתן לבסס על הפרסום תביעה שכזו.

ד. ביחס לפרסום השני, התברר שסוריאנו מבסס את טענותיו על מספר אמירות בודד ביחס לעסקיו ולקשריו האישיים. כי סוריאנו מלין על השימוש בביטוי "האקינג" לתיאור עסקיו, על השימוש בביטוי "אוליגרכים" לתיאור חלק מלקוחותיו, ועל אזכור שני שמות של לקוחות מלקוחותיו. סוריאנו טוען שביטויים אלו נעדרים מכתב ההגנה ושיש בהם לשון הרע כלפיו.

גם ביחס לאמירות אלו לא נמצא מה נזק עלול להיגרם לסוריאנו בגין היותם חלק מהפרסום. כך ביחס לביטוי "האקינג" שמבטא יכולת חריגה לשימוש במחשב, כך ביחס לביטוי "אוליגרכים" שמתייחס לבעלי הון, וכך ביחס לאותם שני שמות שמידע עליהם לא ניתן כלל. סוריאנו מתייחס לכל אלו כבעלי פוטנציאל נזק כטענה מובנת מאליה, ולא עשה כלל ניסיון להראות כיצד יש בהם "לשון הרע כלפיו".

ה. הפרסום השלישי נעשה לאחר הגשת תביעה זו וכותרתו: "סיקרנו תביעת השתקה – ונתבענו". פרסום זה מהווה כולו ביטוי לעמדת הנתבעים בתגובה לתביעה זו. הבעת דעה של נתבע שנתפסת בבירור ככזו, ולא כניסיון לבטא אמת עובדתית, שלכן אין בה כדי להוות "לשון הרע".

ו. בכך למעשה נגזר גורלה של תביעת סוריאנו להידחות, שכן אם לא חלף סוריאנו על המשוכה הראשונה, אין משמעות לבחינת טענות ההגנה של הנתבעים. בדיקת טענות ההגנה נעשתה רק להשלמת התמונה ולשם הזהירות.

ז. טענת ההגנה הראשונה של הנתבעים הייתה טענת פרסום מותר לפי סעיף 13 בחוק איסור לשון הרע.

סוריאנו טען להיעדר תחולה להגנה זו על יסוד הטענה העובדתית שהביטויים עליהם מתבססת תביעה זו כלל לא נכללו בכתב ההגנה שהגיש דרוקר מפני התביעה הראשונה, ולכן לא יכולים להיות פרסום חוזר של דברים שנכתבו במסגרת הליך משפטי פומבי.

טענה זו התבררה כלא נכונה, שכן כתב ההגנה הסרוק בתיק דווקא כולל את כולל אותם ביטויים.

עוד נמצא שיש לדחות טענה זו שכן אפילו לא נכללו הביטויים המפורשים בכתב ההגנה, הרי שתחולת ההגנה איננה מחייבת חזרה מילולית על הטענות. הדברים שנכתבו בפרסומים משקפים ומבטאים את טענות דרוקר גם אם לא במילים המדויקות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

גם טענות סוריאנו לאי תחולת ההגנה על פרסום טענות שהובאו בכתב ההגנה אך אלו בכלל לא רלוונטיות או שגויות - נדחו. תחולת ההגנה איננה מותנית במידת הרלוונטיות של הטענות או נכונותן. אין זה תפקידו של המפרסם מה שכבר פורסם בהליך משפטי לבחון ולבדוק מה רלוונטי ומה שגוי כדי שיוכל להתבסס על הגנת "פרסום מותר".

ממילא שטענות סוריאנו נדחו גם ביחס לפרסום השלישי, שאותו יש בכלל לסווג כחלק מההליך המשפטי שכבר החל. ביטוי לעמדת הנתבעים ביחס לתביעה נגדם וכפי שבאה לכדי ביטוי בחלופת מכתבי התראה טרם הגשת התביעה.

כך נמצא שאפילו היה "לשון הרע" בפרסום מהפרסומים נשוא התביעה, הייתה תביעת סוריאנו נדחית על יסוד הגנת "פרסום מותר".

ח. הנתבעים טענו גם להגנת תום הלב. נמצא שהנתבעים אכן פעלו בתום לב. כי בצעו את הפרסומים בכוונה שיבטאו סיקור הוגן של טענות דרוקר בכתב ההגנה ובלי שתהיה להם כל סיבה לסבור שבכך הם מפיצים מידע שגוי המהווה לשון הרע כלפי סוריאנו. נמצא גם שהפרסומים נעשו מכח חובה שהייתה להם ככלי תקשורת כלפי הציבור, בעניין שיש בו עניין לציבור, ואף בהגנה על עניין אישי כשר של הנתבעים.

תביעת סוריאנו הייתה נדחית גם על יסוד הגנת תום הלב.

ט. בתום בירור תביעת סוריאנו נבחנה גם תביעת בומבך.

בחינה זו העלתה כי האמירה שהוטחה בבומבך ואשר ייחסה לו אמירת "אוסף של שקרים", נאמרה במהלך עימות ברדיו, כתגובה לביטוי זהה בו עשה שימוש בומבך בדבריו הוא, ובאופן שנתפס כחילופי גידופים וכהבעת דעות של מי שמנהלים הליך משפטי. באמירה הנתפסת כהבעת דעה, קל וחומר כזו שנאמרת תוך כדי עימות, קל וחומר בן בנו של קל וחומר כזו שנאמרת כתגובה לאמירה דומה – אין פוטנציאל נזק ואין בה כדי להוות לשון הרע. כך דברי טאוסיג בעימות וכך גם הפרסום הרביעי המשלים את הצגת תגובת הנתבעים לטענות בומבך.

ממילא שנמצא שלנתבעים עומדת הגנת תום הלב, אפילו היה נמצא שהתבטאותם מהווה לשון הרע.

במצב זה נמצא שיש לדחות גם את תביעת בומבך.

י. לבסוף, נבחנה טענת הנתבעים לסיווג התביעה כתביעת השתקה.

טענה זו נבחנה ביחס לתביעת סוריאנו, נוכח האפשרות שלזו מניע נסתר – מניעת ביקורת והטלת מורא על מי שימתח ביקורת ויפרסם דברים על אודות סוריאנו.

לא קל לזהות תביעה ככזו שהיא למעשה "תביעת השתקה", שהרי לעולם יסתיר התובע את כוונתו האמתית, אם יש כזו, בטענות שונות על הפגיעה בשמו הטוב ובזכויותיו. זיהוי תביעה שכזו מחייב הסתכלות רחבה על המחלוקות ויישום מבחנים שונים שהוצעו בפסיקה.

יישום מבחנים אלו העלה שתביעת סוריאנו הוגשה בסכום גבוה (420,000 ₪) אשר כלל לא נעשה ניסיון לבססו; שבין הצדדים פערי כוח גדולים; ושהתביעה נסבה על עניין ציבורי מובהק – אותן טענות להיות סוריאנו חשוד ולקשרים אפשריים בינו לבין רה"מ.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 32058-05-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ואח'

לעובדות אלו מתווספת העובדה שתביעה זו הינה אחת מסדרת תביעות שהגיש סוריאנו נגד גופים רבים שפרסמו פרטים אודותיו, שאפילו פרסום עמדת הנתבעים ביחס לתביעה זו הביא לתיקון התביעה כך שגם הפרסום הנוסף יהווה חלק מעילת התביעה. ולצד כל אלו יושם על טענות סוריאנו "מבחן המופרכות". יישום שהראה כי בסופו של יום נמצאה תביעה סוריאנו ככזו שנשענת על כרעי תרנגולת. על שלל טענות להוצאת לשון הרע בגין ביטויים שאינם כאלו כלל. על שלל טענות לאי תחולת הגנת פרסום מותר אף שמלכתחילה היה ברור שהנתבעים בסך הכל מסקרים את התביעה הראשונה. נמצא שאין זו תביעה שגרתית בה טענות תובע נדחות מפני טענות נתבע, אלא תביעה שהתבססה על טענות מופרכות בעליל. תביעת סוריאנו איפוא, לא רק לברר מחלוקות מול הנתבעים נועדה אלא בעיקר כדי להלך עליהם אימים לגרום להם, ולכל עוקב אפשרי, לחדול מפרסומים המתייחסים לסוריאנו. תביעת השתקה.

משמעות קביעה זו תבוא לכדי ביטוי בפסיקת ההוצאות שיועמדו, בסך הכל, על 20% מסכום התביעה בחלוקה בין סוריאנו לבומבך.

60. ונוכח כל זאת, אני דוחה את התביעה במלואה.

סוריאנו יישא בהוצאות הנתבעים בסך של 74,000 ₪.

בומבך יישא בהוצאות הנתבעים בסך של 10,000 ₪.

ניתן היום, כ"ו אב תשפ"ג, 13 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.

רון אילון, שופט